

EL FIGAROT

GRAN PROMOCIÓ PRIMAVERA

- Preus més ajustats.
- Bonificació especial pis complet.
- Sis mesos, preu comptat i sense augment.
- Dotze mesos, només 8% recàrrec.
- Ofertes «Massís 5 Estrelles».

PER LA COMPRA D'UN DORMITORI MATRIMONI O JUVENIL
OBSEQUI: GRAN MATALÀS FLEX

NOUS ÀMBITS D'EXPOSICIÓ

- Moble modern/contemporani.
- Mobiliari «Gran Disseny d'Importació».
- Gran varietat tapisseria tela i pell.
- Selecció mobiliari clàssic.
- Mobiliari juvenil i complements.

Quer MOBLES

Avda. Barcelona, 76. Tel. 892 05 33
VILAFRANCA DEL PENEDES

Al seu servei des de 1889

Edita: Colla Castellers de Vilafranca.

Estatge Social: General Prim, 11 - Vilafranca - Apartat de correus 313

Consell de Redacció: Toni Miralles, Joan Roig, Biel Senabre.

Col.laboren en aquest número: Josep M.ª Llop, Carles Casanellas, Eloi Miralles, Jordi Mir, Miquel Cartró, Joan Vallès i Jordi Carbonell.

Els articles no signats són responsabilitat de la redacció.

Col.laboradors fotogràfics: J.M.ª Petrus, Josep A. Esteve, "El 3 de Vuit", Miquel Arroyo i Josep Rovira.

Foto de la portada: Eloi Miralles.

Fotocomposició, fotolits, muntatge i impressió: Gràfiques Kerpe
Dip. L.B. 29.663/86

Amb la col.laboració del M.I. Ajuntament de Vilafranca

Editorial

Una temporada de 'lluïta sense treva'

Aquesta temporada ha començat forta. Aquesta és una afirmació que ningú no pot posar en dubte. Com si les grans colles ensumessin les importants cites que ens portaran els pròxims mesos, quan tot just som a meitat de maig ja s'han vist diversos quatres de vuit, un tres de vuit i, sobretot, una torre de vuit amb folre. Aquest és, però, el castell que ens ha de fer ser més optimistes de cara a aquesta difícil temporada.

Una torre de vuit dos dies després de Sant Jordi no és una cosa que es pugui veure cada any. Però, a més a més, per a la colla representa la desena torre d'aquesta alçada que es descarrega d'una manera consecutiva. Tot un signe que enguany podem superar els inicis vacil·lants que han caracteritzat les últimes temporades i que han provocat que no

comencéssim a rutllar fins ben entrat l'estiu. La propera actuació de Fires tindrà molt a dir a l'hora de confirmar o tirar per terra aquesta suposició.

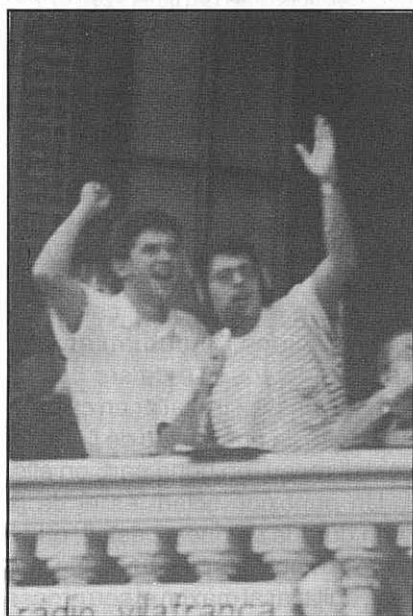
Ha començat, doncs, un any casteller amb molts al·licients per a la nostra colla: aconseguir refermar aquest seguit de torres de vuit folrades completades amb èxit, fer una bona preparació de castells de vuit abans d'acabar l'agost, igualar o fins i tot superar l'actuació de Sant Fèlix de l'any passat, anar a guanyar a Tarragona i tornar a intentar de coronar-ho tot plegat amb la torre de nou amb folre i manilles. D'aquí a mig any, més o menys, s'haurà de mirar què és allò que hem aconseguit i què no hem arribat a fer, però, ara, després de la bona arrencada de Vilanova, hem de mirar els pròxims mesos amb optimisme.

què li falta, a la torre de nou?

Què li falta, a la torre de nou?

"Si en la passada centúria ni tan sols van plantejar l'intent d'aquest castell, devia ser per alguna raó més que una suposada incapacitat tècnica"

Joan Beumala ha retransmès els castells més importants de la nostra colla per Ràdio Vilafranca.

"Valoro molt positivament, sobretot pels efectes estimuladors que comporta tant en l'àmbit tècnic com participatiu, que una colla es marqui objectius d'aquest grau"

Quins són els punts febles de la torre de nou?; per què no s'ha aconseguit mai?; per què no es va intentar al segle passat?; és possible que la veiem algun dia?... És bo que posem la torre de nou a debat i, per fer-ho, "El Figarot" ha anat a buscar gent que, des de punts de vista diversos, pot tenir-ne una opinió molt vàlida.

Un castell de naips, difícil de fer aguantar

No soc tècnic, però fins i tot des de la perspectiva de l'observador pot apreciar-se com el coll d'ampolla més estret que presenta la torre rau en el segon i tercer pisos: un folre que esdevé pinya sobreposada, la qual per poder ser efectiva hauria de treballar com si trepitgés plaça en lloc d'estar massa pendent d'aguantar l'equilibri. Les manilles, ja d'entrada costoses d'apostar, sol·liciten unes constitucions que compaginin un pes adequat amb una destacable fortitud que, a més, s'ha de projectar en una postura poc ortodoxa. A banda, no es pot obviar que aquesta construcció es completa amb un tronc que, començant per dos roures a quarts, necessita superar, corregides i augmentades, les dificultats conegudes d'equilibri, força i rapidesa; en definitiva, com si d'un vertader castell de naips es tractés.

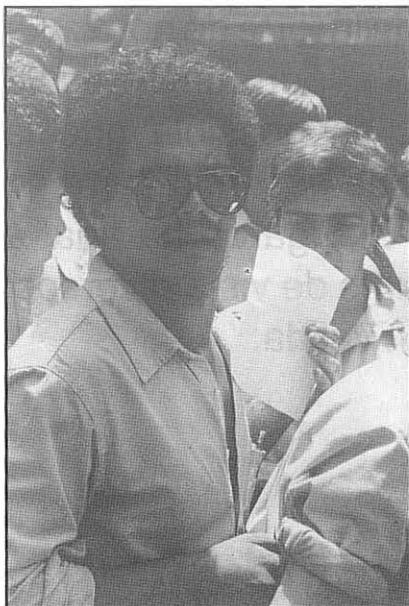
És clar que tot això és temari àmpliament comentat i debatut dins la colla, consegüentment estem com al principi: què li manca a la torre? Plantejat així, sincerament no ho sé. No obstant sí que em permeto -encara que només sigui per justificar l'espai ocupat-introduir un parell de matisos: perquè es verifiqui qualsevol tesi s'ha de complir positivament tota la gamma de factors que l'evidencien; però, quan el resultat obtingut no s'ajusta al dictamen, és senyal de desacoblament entre el mètode i la

pràctica. En la teoria, tots els vectors del problema poden estar correctament formulats i, en canvi la demostració empírica pot descobrir inconnexions entre ambdós nivells. Per entendre'ns: existeixen manilles i/o quarts de torre de nou? Val a dir que, si en la passada centúria ni tan sols van plantejar -si més no cap document en fa referència- l'intent d'aquest castell, devia ser per alguna raó més que una suposada -suposició que no comparteixo- incapacitat tècnica per resoldre l'entrellat.

L'exposat fins ara no significa que sigui de la veta dels qui consideren la torre de nou irrealitzable, per bé que resulta evident que la seva extremada complexitat estructural la identifica com un cim de molt difícil accés. I és precisament en aquest sentit que valoro molt positivament, sobretot pels efectes estimuladors que comporta tant en l'àmbit tècnic com en el participatiu (la temporada es fa llarga i poden aparèixer moments de fatiga o desmotivació), que una colla es marqui objectius d'aquest grau. La torre de nou és una opció vàlida, però tanmateix el repertori de gala queda fonamentat en el tres i el quatre de nou i el cinc de vuit (possiblement el castell més temut), i, a partir d'aquí, que es faci el que es vulgui.

Joan Beumala i Castells

Cronista casteller

Carles Feiner "Negre", cap de colla dels Minyons de Terrassa.

Sobre el dos de nou

Us agraeixo, amics, l'encàrrec d'aquest article. Em sembla bàsic per al progrés actual de les colles facilitar l'intercanvi obert d'informació i experiències, i aquesta és una bona manera de fer-ho si té continuïtat i reciprocitat.

Se'm demana que escrigui sobre el dos de nou, i més concretament sobre com s'hauria de fer per fer-lo possible. D'antuvi, us haig de dir que no ho sé. Seria una pedanteria imperdonable intentar explicar a la colla que més ha treballat aquest castell com l'ha de fer, i més amb una proposta acabada.

El màxim que em veig en cor de fer, per tant, és una proposta general, expressament imprecisa, que probablement contindrà errors que vosaltres ja haureu superat, i suposicions errònies que neixen del meu desconeixement pràctic sobre aquest castell.

Anant d'allò general a allò concret, el primer que ens plantejem en voler fer un castell de nou és com l'haurem d'assajar: tenim la gent idònia?, tenim el nombre de gent necessari?, els altres castells ens deixen prou temps?

Si aquestes preguntes es responen amb un sí, ens plantejem uns mètodes i uns temps d'assaig. En el dos de nou, haurem d'assajar peu, folre i manilles. Per tant, reservarem les proves grans per a moments concrets de l'any i el treball quotidià, el farem amb proves sectorials més petites. Així, una bona manera de començar és assajar el dos de vuit amb folre a terra i les manilles dalt. No estaria malament fer, a la plaça, algun dos de vuit amb aquesta estructura, per tal de comprovar els seu bon funcionament. Necessàriament aquest procés serà llarg (potser un any, o més) i laboriós.

Establert el mètode, anem per l'estructura. Potser el més operatiu fóra plantejar-se el folre el més semblant possible al peu normal d'aquest castell, i fins i tot considerar la possibilitat que no hi hagués mans enlaire. L'estructura central del folre hauria de ser tal que permetés la col·locació d'agulla i crosses a les manilles.

Aquestes manilles, per tant, serien una versió reduïda d'un folre de dos convencional (terços, contraforts, crosses, agulla,

primeres i segones mans, primer i segon vent, i dues laterals per rengla), totalitzant vint-i-una persones.

El folre necessari per a suportar aquesta estructura es compondria de l'estructura bàsica del peu del dos de vuit (baix, contrafort i cinc homes darrera, multiplicant-se aquesta estructura per donar la creu que apreciem al peu del dos de vuit), agulla i vents, i dos cordons de suport (els que porten peu de laterals al damunt). Aquesta estructura totalitzaria seixanta-un castellers.

Una altra via de treball, una mica més agosarada, seria la de treballar un hipotètic dos de vuit sense folre per tal de fer posteriorment el dos de nou net o, com a mínim, reduir les manilles a la mínima expressió. Però aquest plantejament no em sembla gaire viable.

Punt i a part, mereix la consideració del tronc i la canalla necessaris per a aquest castell. Probablement, el desitjable seria un pom de dalt el més lleuger possible, que permetés una estructura de quarts, quints i sisens lleugereta però sense caure en exageracions. Indubtablement, segons i terços han de ser homes forts i avesats a treballar en castells amb folre, ja que la clau de l'èxit del castell recau, en bona part, en ells.

Un punt poc aclarit és el de la gran durada d'aquest castell, que li resta possibilitats d'èxit. Caldria, per tant, agilitzar al màxim el seu procés de muntatge.

Fins aquí, amics, una sèrie de reflexions sobre el dos de nou amb folre i manilles. Saber si aquest castell és realment possible o, pel contrari, forma part només del camp de les disquisicions tècniques, és un dubte que només el temps ens resoldrà.

En qualsevol cas, és indubtable que el món casteller ha d'agrair als Castellers de Vilafranca la seva gosadia i determinació en el treball d'aquest castell. Només el fet de treballar-lo us honora i esdevé un bon esperó per a la resta de les colles capdavanteres.

Us desitjo un 1992 ple d'èxits castellers.

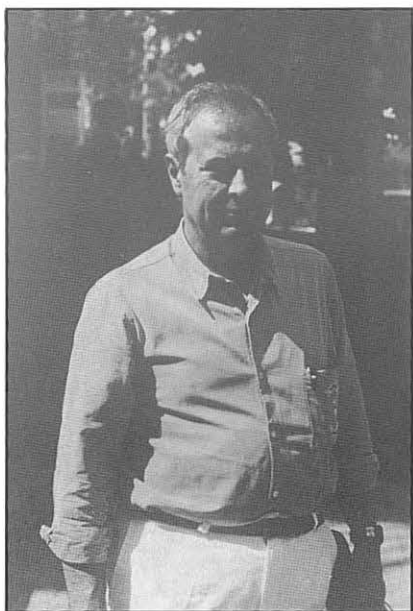
Carles Feiner "Negre"

Cap de Colla dels Minyons de Terrassa.

"Una bona manera de començar és assajar el dos de vuit amb el folre a terra i les manilles dalt. No estaria malament fer, a plaça, algun dos de vuit amb aquesta estructura..."

"L'estructura central del folre hauria de ser tal que permetés la col·locació d'agulla i crosses a les manilles."

"Un punt poc aclarit és el de la gran durada d'aquest castell, que li resta possibilitats d'èxit."

Joan Vallès,
secretari de la Junta dels
Castellers de Vilafranca.

Un repte que vol serietat i convicció

Els responsables de tirar en-davant la nostra revista "El Figarot" m'han demanat que hi col·laborés fent un comentari referent a la meva visió sobre els tres intents que la nostra colla ha realitzat de la torre de nou amb folre i manilles.

Tot i reconeixent la meua ignorància dintre de la tècnica de fer castells, sí que m'atreviré a donar la meua opinió personal, com a membre del folre, comptant amb les experiències viscudes als folres d'aquests castells. En primer lloc, haig d'indicar que, sense ser excessivament optimista, veig aquesta torre de nou com un castell que entra dins de les possibilitats de la nostra colla, si entre tots prenem aquest repte amb serietat i ens conscienciem que realment és al nostre abast.

Si entre tots intentem reduir el temps que passa des que el folre i les manilles es col·loquen fins que es dona per començat el castell, hi haurem guanyat molt (és molt important que tots estiguem al nostre lloc i sapiguem on hem d'anar, i per aconseguir això és molt necessària l'assistència als assaigs).

O sigui que, quan es comencen a col·locar els components del folre, les manilles i la resta de membres del castell haurien de ser -si fos possible- a sobre la pinya. A partir d'aquí, i si aconseguim reduir en uns quants segons el temps de patiment de baixos, croses, segons i agulles, és a dir, que intentem que no quedin esgotats abans que comencin a sonar les gralles, crec que les nostres possibilitats augmentaran en un percentatge bastant important.

Si ens fixem en l'aspecte tècnic d'aquesta torre (i repeteixo que la tècnica

no és el meu fort), les experiències viscudes als folres d'aquesta torre m'han portat al convenciment que, per poder treballar i defensar les manilles de millor manera, aquest castell hauria de posar (sempre que hi hagi possibilitats) una agulla al segon pis, o sigui, al folre. Així el folre treballaria com el de la torre de vuit, és a dir, fent una pressió controlada amb el pit sobre el centre del castell. Aquest fet contribuiria a fer que les manilles tinguessin més equilibri i força perquè el folre tindria molta més estabilitat, menys possibilitats de moure's i, en conseqüència, més seguretat. De la seva banda, els segons no tindrien la possibilitat ni la sensació d'abocar-se cap al centre del castell perquè el forat o pou quedaria cobert per l'agulla i les croses.

En definitiva, tot i aquests petits canvis, continuo creient que tenim la torre de nou a les mans, amb agulla o sense agulla, posant en un pis determinat aquest casteller o aquell altre i vagi qui vagi d'enxaneta. Si ens ho proposem i la treballem amb constància i disciplina tota la colla plegada, tinc el convenciment que aquest any la tindrem al sac, sempre que siguem constants als assaigs i actuem ordenadament, anant per feina.

Com diria qui ja sabeu: au venga!

Joan Vallès

Secretari de la Junta dels Castellers de Vilafranca

"Per poder treballar i defensar les manilles de millor manera, aquest castell hauria de posar un agulla al segon pis, o sigui, al folre"

"Tenim la torre de nou a les mans, amb agulla o sense agulla, posant en un pis determinat aquest casteller o aquell altre i vagi qui vagi d'enxaneta"

Joan Aguado, alcalde de Vilafranca del Penedès

La torre de nou, ben aviat

No cal dir que hi ha una bona quantitat de persones amb molta més capacitat tècnica per dir alguna cosa sobre la torre de nou. La meua opinió és la del simple aficionat, una dels molts a qui ens agraden els castells, els vivim i ens hi emocionem, i que hem viscut els intents que els Castellers de Vilafranca han fet d'aquesta torre majestuosa que serà -ben segur que serà- la torre de nou.

D'entrada vull afirmar amb rotunditat que la sensació que n'he tret és que la torre de nou és possible. No és cap somni ni cap atzagaiada, sinó que es nota, es palpa, que hi falten només els tocs corresponents d'enginyeria perquè allò s'aguanti fermament. El fet d'estar convençut que és factible és absolutament necessari per assolir l'èxit. Per aconseguir un objectiu, el que sigui, cal estar segur que és una fita possible. En cas contrari, estem abocats al fracàs més estrepitos.

Segur que hi haurà experts que afinaran més que no pas jo. Però la visió directa que he tingut dels intents, la que he viscut en alguns assaigs i la repetició que el vídeo ens mostra fa que m'inclini a pensar que a l'entorn del folre i les manilles és on cal actuar. La seva solidesa no és suficient i això fa que

l'estabilitat dels quarts quedi afeblida, amb algun problema d'enfonsament (si s'obre el folre) i poca consistència del castell quan es va carregant.

Doctors té l'Església, i entesos tenen els castells. Aquesta és una opinió que desitjaria que pogués aportar algun element més al debat per aconseguir la torre de nou.

I si al començament deia que estic convençut que la veurem feta pels Castellers de Vilafranca, no voldria acabar sense mostrar la confiança en el cap de colla, en la comissió tècnica i en tots els "verds", que això és a tocar.

L'any mític, el 1992, pot ser un bon moment per fer-ho. Amics castellers. Ànims i endavant, que això és nostre.

Joan Aguado i Masdeu

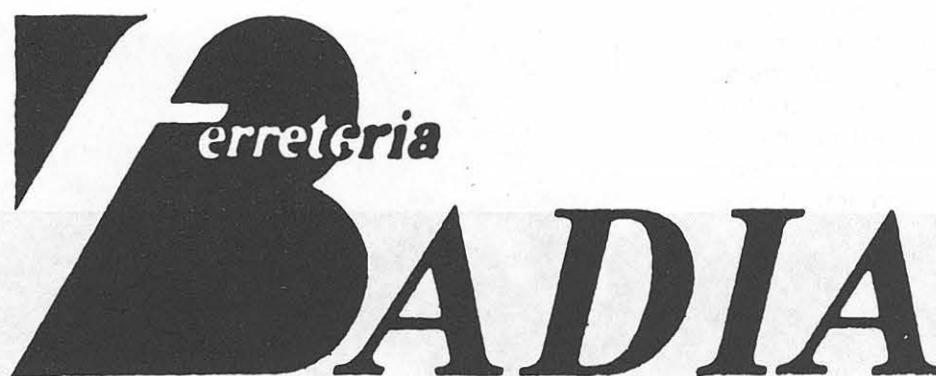
Alcalde de Vilafranca del Penedès

"La solidesa del folre i les manilles no és suficient i això fa que l'estabilitat dels quarts quedi afeblida"

"Vull afirmar amb rotunditat que la sensació que n'he tret és que la torre de nou és possible. No és cap somni ni cap atzagaiada"

Al seu servei

C/. Clascar, 12 - Telèfon 890 17 04
VILAFRANCA DEL Penedès

Tenim pàrquing per als nostres clients

"NO PERDIS EL TEMPS"

El nostre Institut ofereix més que un títol. L'alumne espera el millor.

ENSENYAMENT:

- Bàsic	- Moldejat
- Superior	- Psicologia aplicada
- Teòric	- Marketing
- Pràctic	- Ètica
- Dibuix	- Estètica

**EL FUTUR
DEPEN DE TU**

Ensenyament de tall, color i pentinat per vídeo.

A més, normes de formació ètica que ajudaran l'alumne en la seva relació amb el client.

Places limitades perquè volem obtenir una qualitat d'alumnat que garanteixi l'èxit a una futura generació de valors.

A
bàsica

B
superior

**MATRÍCULES
OBERTES**

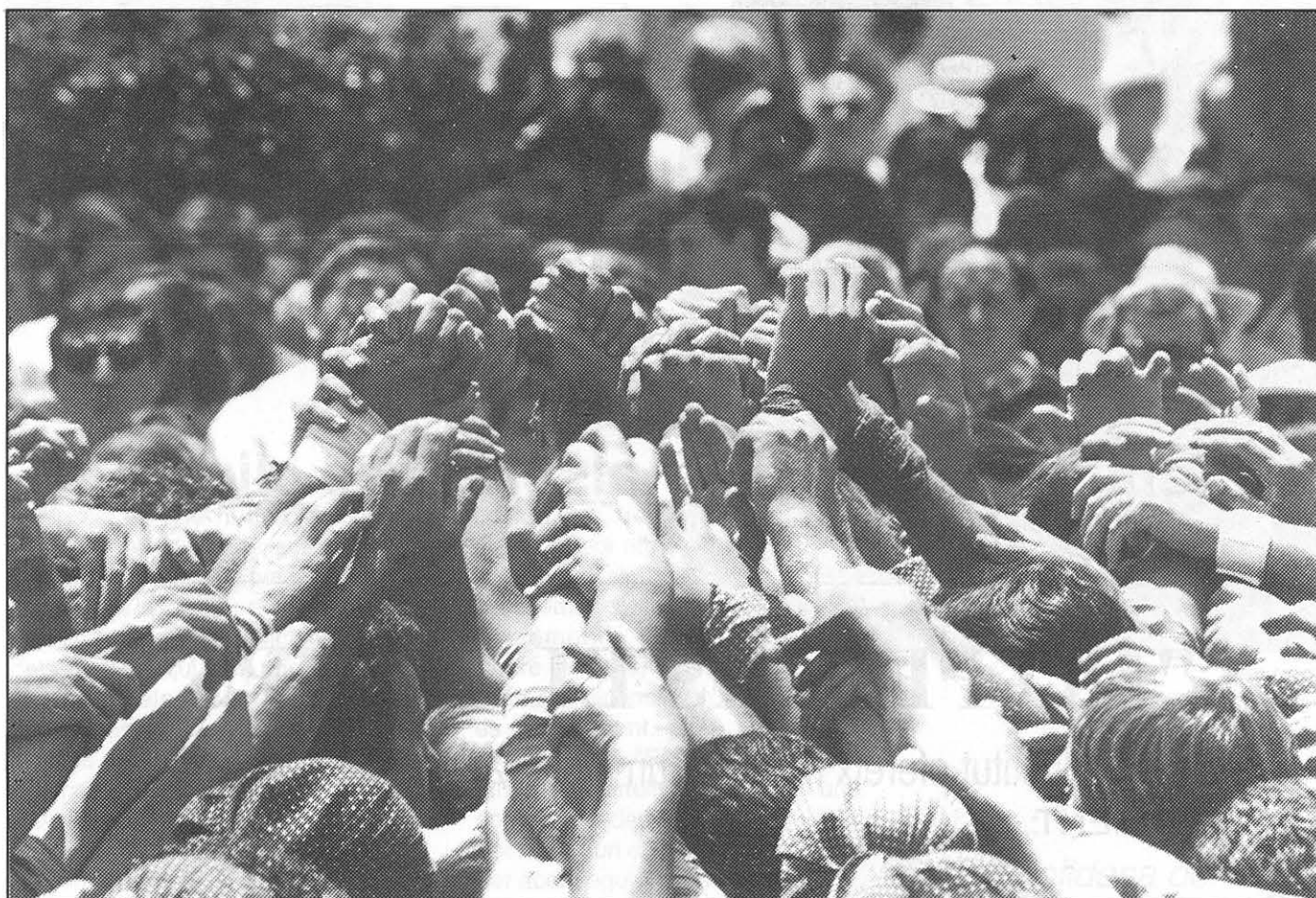
INICI DE CURS DIA 1 OCTUBRE

**Demaneu informació
ESCOLA DE PERRUQUERIA
MAGDA**

Ja hem fet escola.

c/ Consellers, 3 - Tel. 892 33 54 - Vilafranca
c/ Prat de la Riba Rambla Sant Francesc, 11
SEGUR DE CALAFELL c/ Martorell, 14

Agulles, cordó, vents i primeres mans; Ilocs per a gent bregada

Si hi ha res que comparteixin els castellers que es col·loquen d'agulla, amb els qui van al cordó, els qui fan de vent i els qui són primeres mans, aquesta qualitat és, no ho dubteu pas, que han de ser gent bregada. Tots plegats són unes peces bàsiques per assegurar la solidesa d'un castell perquè s'encarreguen, cadascú de la seva manera, d'ajudar a baixos i a segons. Tal com, quan contemplem la majestuositat i l'esveltesa d'una catedral gòtica, ens podem adonar de la importància que hi tenen els elements arquitectònics destinats a repartir el pes, i a donar consistència al conjunt, així també ens és possible d'aparellar tots aquells castellers amb aquests elements en unes altres construccions tan majestuoses i esveltes com les catedrals. Colze a colze amb els baixos i els segons, en perfecta simbiosi, agulles, cordó, vents i primeres mans ajudaran a fer que la càrrega que tots junts sostenen al damunt es reparteixi una mica més. Ben mirat, doncs, són els autèntics contraforts dels castells.

Igual com ens va passar quan vam dedicar un article del nostre butlletí a parlar amb els crosses, o en un altre en què vam xerrar amb els baixos, quan ens hem plantejat de referir-nos a uns altres elements bàsics del castell -de fet, quin no ho és, de fonamental, en un castell?- com són els agulles, el cordó, els vents i els primeres mans, hem tingut molt clar que havíem d'escollir quatre castellers que ens en poguessin parlar i que representessin les moltes persones que fan aquestes feines a la nostra colla. Aquesta decisió, que d'una banda representava haver de fer una tria difícil de dur a terme, també

palesava un fet que ens hauria de satisfer a tots: a la colla, n'hi ha molts, de castellers que poden fer perfectament aquesta feina, cosa que dóna a entendre el potencial humà que tenim.

Així doncs, en aquesta pàgina i en les següents, el Lluís de Vilobí ens explicarà els secrets dels qui fan de cordó, el David Miret ens farà cinc cèntims de les característiques de la feina dels vents, el Jordi Carbonell ens endinsarà en les particularitats dels lloc que ocupen els agulles i el Magí Agulló ens revelarà què vol dir això de fer de primeres mans.

Mantenir l'estructura

Comencem pel cordó, format pels castellers que se situen a l'esquena mateix dels baixos. "La feina fonamental dels que anem de cordó, diu el Lluís, és mantenir l'estructura que s'ha format amb els baixos un cop s'ha quadrat el castell. Per tant, hem d'evitar que s'obrin aquells homes de baix quan entren agulles i crosses; quan hi ha el pes dalt, llavors es tracta de donar pit, si t'ho demanen, per continuar evitant que s'obri l'estructura. Som els encarregats, doncs, de mantenir lligats i quadrats els baixos".

Augmentar l'estabilitat

"Els vents han d'augmentar l'estabilitat dels castell, assenyala el David, i per tant, amb una mà a cada pilar, han de mirar que el rengle es mantingui recte i que el segon, mentre va pujant el castell, no s'avalanci ni cap un costat ni cap a l'altre". Cal dir que el mot vent és vilafranquí per antonomàsia, i que en altres llocs també s'anomenen *mans laterals* i fins i tot *reforços*. "Aquesta és una feina que ha d'anar molt coordinada amb els laterals, tot i que també hi ha d'haver molta compenetració amb l'agulla i, sobretot en el cas de la torre, amb el vent de l'altre costat".

Que no s'estrenyi i que no s'agenollin

L'agulla, que se situa dins del castell i de cara al baix, té dues funcions bàsiques, segons el que explica el Jordi: "D'una banda, evita que el castell s'estrenyi, és a dir, que els baixos se'n vagin endins; de l'altra, impedeixen que el segon s'agenollin. Convé dir que el que fa d'agulla ha de ser, en certa manera, el director de joc de la pinya perquè és qui té més fàcil comunicació amb el baix i amb el segon i, per tant, pot rebre les indicacions d'aquests i transmetre-les als vents, als primeres mans, als laterals...". Pel que fa a les característiques físiques de l'agulla, el Jordi pensa que poden variar d'acord amb el castell, així, "en els quatre acostumen a ser castellers més aviat prims, mentre que en els tresos ja poden ser més grossos". Lògicament, el que sí que va bé és que siguin alts

Que no s'assegui

"No deixar que el segon s'assegui", aquesta és la principal missió d'aquell que es col·loca a l'esquena del baix, immediatament després del cordó i que, amb les mans alçades, fa de 'cadira' del segon. El Magí continua exposant la feina d'un primeres mans: "La nostra finalitat és fer de suport del segon i, d'aquesta manera, hem d'estar atents al que digui el baix, perquè és ell qui nota si el segon va cap un cantó o cap a l'altre. A més a més, també tenim molta relació amb els laterals i amb els vents perquè tots plegats hem de mantenir la posició del castell". El Magí té molt clar que aquest és un lloc on hi fa molt l'experiència, "perquè no es tracta d'empenyer tota l'estona, sinó, de mantenir; això vo dir que, si el segon se'n va endins, no pots con-

sense fer batzegades i, en el moment que es col·loquen els crosses, convé que el primeres mans aguantin l'esquena del cordó perquè el castell no es desfiguri".

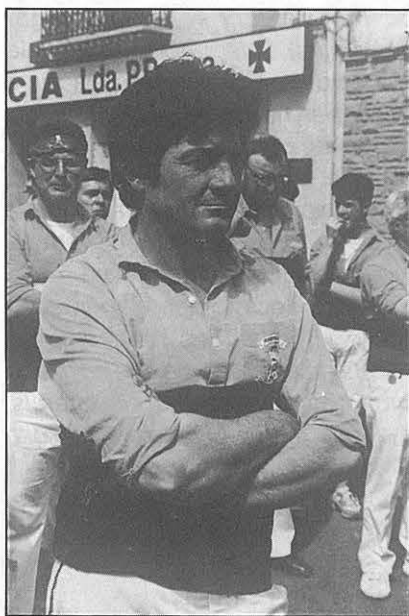
Les diferències segons el castell

A banda d'aquestes indicacions generals, també s'ha d'afegir que les condicions i la feina de cada un d'aquests castellers poden variar depenent del castell, tant pel que fa al canvi de l'amplada de la construcció com el de l'alçada. Així, el David diu que "el vent treballa molt diferent segons el castell perquè varia la distància que hi ha entre els rengles i, lògicament, això fa canviar la seva posició. La torre, per exemple, és un castell on treballen molt els laterals. A part d'això, convé que el vent estigui

Pel que fa als agulles, ja s'ha indicat que els del tres poden ser més grossos que els del quatre perquè aquest queda més obert. "Moltes vegades, però, la gent critica que les agulles es toquin d'esquena, puntualitza el Jordi, i si passa això no és pas per culpa seva, sinó perquè el castell està malament. Els agulles són un bon indicatiu per saber com va el castell perquè, si aquest no està ben quadrat o bé es cargola per dalt, per exemple, ells ho noten de seguida".

Gent bregada

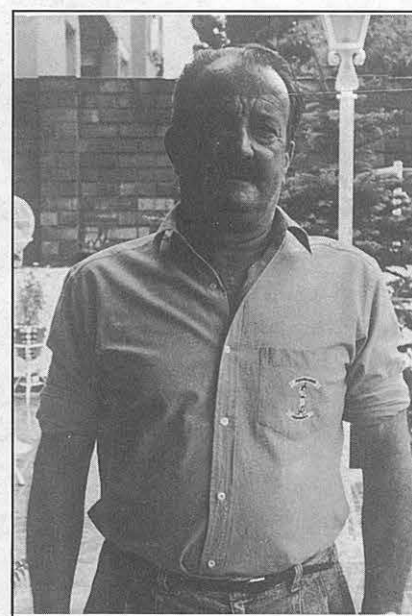
Els quatre contertulis destaquen la importància que tenen els assajos per a la gent que ocupa aquests llocs. El Magí, per exemple, remarca que al seu lloc "hi ha joves que són molt forts i que podrien fer molt bé de primere

El Lluís de Vilobí diu que la feina dels cordons és mantenir l'estructura del castell

El Jordi Carbonell creu que els agulles han de ser uns directors de joc de la pinya.

El Magí Agulló diu que per ser primeres mans val més l'experiència que la força.

tinuar empenyent perquè encara l'hi tires més i llavors has de mantenir-lo, o sigui, que no s'ha de tenir força bruta i prou, s'ha de saber jugar, i tot això demana temps".

Aquesta mateixa experiència permet als primeres mans de saber com haurà de treballar així que veu amb quin segon se les haurà. "Cada segon és diferent i, lògicament, cada un té les seves 'manies', cada segon és una història diferent; uns més aviat tenen la tendència d'asseure's a mesura que va pujant el castell, i d'altres, en canvi, es mantenen drets com un pal". Per acabar aquesta explicació, el Magí també dona dos consells per a la gent que comenci a fer de primeres mans: "Cal entrar

molt ben recolzat a l'esquena perquè no s'obri i pugui treballar bé".

El Lluís, de la seva part, es refereix a les diferències que hi ha entre ser a terra o treballar des de dalt d'un folre. "És una cosa totalment diferent, sobretot perquè al folre no depens de tu mateix, sinó que has de comptar bastant amb la gent de sota. A part d'això, a dalt t'agafes a la faixa del crossa i has de vigilar molt perquè no se'n vagi endins, que és la tendència natural que té. Pertant, no pots empenyer gaire cap endavant. I encara hi ha una diferència bàsica per al cordó, i és que, mentre que a sota és estrany que rebis quan el castell fa llenya, al folre, castell que cau, castell en que reps".

experiència i assajos, perquè tan important com la força, és saber quan i com s'ha de fer. No n'hi ha prou a provar-los en castells de set, perquè la diferència que hi ha entre aquests i els de vuit ja és considerable". El Jordi li dona la raó i es queixa una mica que no es puguin assajar més folres i més pinyes a Cal Figarot per anar adquirint aquesta veterania, "perquè un casteller veterà sap molt bé com va un castell i, per tant, pot reaccionar adequadament davant d'alguna dificultat".

Aquesta preparació que s'aconsegueix a mesura que es va assajant també contribueix, a parer d'aquests quatre castellers, a millorar la

coordinació que hi ha d'haver entre els diversos elements que conformen la base de la construcció. "Per exemple, diu el Lluís, quan puja un castell només hauria de dir coses el baix i el segon, però normalment xerra tothom i de vegades no hi ha qui s'hi entengui. I això que tenim uns baixos molt bons i amb molta experiència. La gent s'hauria d'acostumar a treballar al seu lloc i a parlar menys". Sobre aquest punt, el Jordi fa una puntualització i insisteix en el fet que l'agulla hauria de ser com una mena de director de joc perquè és qui millor es pot comunicar amb el baix i amb el segon. Per això, si aquest agulla és veterà, ell mateix pren la iniciativa quan veu que alguna cosa no va prou bé.

Convicció

L'últim factor que es posa damunt

El David Miret pensa que això dels castells és sobretot una cosa de 'coco'.

de la taula per intentar de millorar el treball dels castellers que ocupen aquests llocs tan importants és el dels comentaris que es fan quan el castell s'ha acabat. "De fet, però, diu el David, si les coses van bé, no s'acostuma a comentar gaire. En canvi, quan el castell cau és quan és més habitual que tothom hi digui la seva. Si el castell va malament, però es descarrega, només hi ha alegria i no passa res". "Moltes de les crítiques que es fan quan ha caigut un castell són injustes, assegura el Lluís, perquè penso que normalment no cau mai per una sola persona, és tot el castell el que va malament. En aquest sentit, crec que en els castells importants sovint

Els castellers que formen la base del castell són una part fonamental a l'hora d'enlairar qualsevol construcció. En aquesta feina, primeres mans, agulles, cordó i vents tenen un important paper.

falta una mica de convicció en les pròpies possibilitats. La seguretat en les teves forces és un cinquanta per cent de l'èxit d'un castell, i les torres de vuit de l'any passat ho demostren ben clarament". El Jordi està molt d'acord amb aquesta afirmació, i afegeix que "encara que sàpigues que les coses no estan bé del tot, has d'anar fins baix i que surti el que surti. El que no pot passar és que, d'entrada, no estiguis convençut que un castell es farà, perquè llavors segur que fracassarà".

El David també creu en aquesta mentalització tan necessària, "això dels castells, és més qüestió de 'coco' que res", assegura;

mentrestant el Magí, que també s'afegeix a l'opinió general, remarcaque, tot i amb això, "estranyament s'abandona un castell".

Aquest aspecte de la mentalització és fonamental, a criteri de tots plegats, de cara a afrontar un altre cop la torre de nou. "Em sembla que hi va faltar una mica de convicció, recorda el Jordi, potser hi hauria d'haver hagut una mica més de motivació, de conscienciació". El Magí, de la seva banda, pensa que "la torre hi és, però s'ha de perfeccionar més, falten hores d'assaig, sobretot del peu, del folre i de les manilles".

Biel

Altra notícia sobre el ball de Valencians de Vilafranca

El ball de Valencians només es pot veure avui en dia a Reus, on es va recuperar fa pocs anys.

La referència ens ve de la mà del prolífic Rafael d'Amat i Cortada, més conegut com **Baró de Maldà**, qui, en un dels seus manuscrits - que ell anomenava *Llibre de les Set Sibelles* - descriu algunes de les festes majors que va tenir oportunitat de viure i conèixer a les contrades catalanes, entrats ja a l'últim terç del segle XVIII. (Aquests textos veuran la llum pròximament, aplegats en una *Miscel·lània de viatges i festes majors*. Biblioteca Baró de Maldà, que publicarà l'editorial Barcino, a

cura de la pròpia Margarida Aritzeta).

221 anys enrera...

L'escriptor barceloní explica amb pèls i senyals el seu pas per la nostra festa, però gairebé cenyint-se més a glossar les pròpies anècdotes i vivències i les coneixences adquirides entre els vilafranquins, que no pas a descriure els diversos aspectes de la festa en si. Això fa que els balls populars - excepció feta del Drac, amb el qual s'explana al llarg d'un paràgraf

Mica en mica, diverses troballes ens permeten de refer, ni que sigui en una part molt minsa, la història vilafranquina del segle XVIII, de la qual ara queden molt pocs rastres, per mor dels dos incendis que patiren diverses dependències de la casa de la Vila, en especial el que s'esdevingué en ocasió de la Segona Carlinada, a mitjan segle passat, i amb el qual desaparegué bona part de l'arxiu municipal. Avui, mercès a la gentilesa de l'escriptora i amiga vallenca, Margarida Aritzeta, ens és possible d'oferir un petit tast del que va ser, quant al seu aspecte folklòric o de balls populars, la Festa Major de Vilafranca de l'any 1771.

sencer - només siguin citats de passada. En efecte, dins del comentari que fa a l'entorn de la vigília de Sant Fèlix, 29 d'agost, precisa que "... Nosaltres, des de casa Vallès pujàrem a la del senyor administrador de la festa de Sant Fèlix y encontràrem a la sua senyora que enjoyaba a la imatge del sant que, col·locada sobre de un pulit tabernacle, devia portar-se en aquella tarde a la iglesia major ab los il·lustres regidors y sequentia dels balls de Bastons, de Santa Fe y dels

Valencians, segons ús y costum en aquella vila, molt antes de solemnizarse las completas en la parròquia..." I pel que fa al pas de la processó de l'endemà, dia de la festa del Sant Patró vilafranquí, després de comentar xiroiament la impressió que li produí el nostre Drac, apunta que "... Después del drach seguían los balls de Bastons, de Santa Fe y lo dels Valencians. Lo trage de tals quadrillas no sé si algun curiós com yo lo haurà notat. A mi no'm recorda, per consegüent no'l puch escriure en est Llibre de las Set Sibellas..."

Tot plegat, doncs, ben poca cosa. Com podem veure, res no ens aclareix el Baró de Maldà sobre les evolucions que deuriem fer aquests tres balls -que hem de creure genuïnament vilafranquins, situats en el context d'aquella època-, alhora que ens sorprèn força el fet que no es faci esment dels gegants, les cotonines o alguna altra comparsa que solia prendre part en les celebracions festives d'aquells anys. Sobre el ball de Valencians, compartim en bona lògica el criteri de Margarida Aritzeta, exposat en un article publicat a la revista "La Veu de la Colla Vella" (núm. 40 Valls, desembre 1990), quan assenyala, en relació amb les festes d'aquell any 1771, que "... no es fan castells a Vilafranca per aquelles dates. L'autor, que els coneixia, n'hauria parlat (els podria haver vist a Tarragona, uns anys abans). I no podem dir, com a pretext, que potser encara s'assemblaven massa al final d'una dansa: al darrer terç del segle XVIII, almenys segons el testimoni del Baró de Maldà, els castells tenien una entitat clara, diferent de les danses..."

Balls, només de processó?

A aquests raonaments cal afegir que, en cap moment, l'il·lustre lletraferit barceloní no apunta que els balls fessin alguna exhibició a la sortida d'ofici, com era de llei entrats ja al segle XIX. Pel que sembla, només es limitaven a fer guàrdia d'honor a la imatge de Sant Fèlix en les seves anades i vingudes de la parròquia, tot dansant els balladors mentre aquestes processons recorrien els nostres carrers i places o bé quan, un cop finalitzades i amb el Sant dipositat a la basílica, s'improvisava alguna petita demostració per tal d'homenatjar algun personatge rellevant que

hauria estat convidat a la festa. De tota manera, no es pot descartar del tot la possibilitat que aquells Valencians ja fessin alguns castells. Com a mínim, deuriem fer la típica *torreta* amb què culminaven llurs evolucions. Si més no, tenim constància documental del tot inequívoca que, pocs anys després, ja eren mestres consumats en l'art d'enfilarse els uns damunt dels altres.

Al cap i a la fi, doncs, no es pot pas dir que aquesta crònica del Baró de Maldà comporti cap mena d'aportació novedosa remarcable dins d'una perspectiva d'investigació folklòric-vilafranquina. A tot estirar podríem destacar que reporta l'atàvica presència d'un ball de bastons -es tracta de l'única referència documental que fins ara

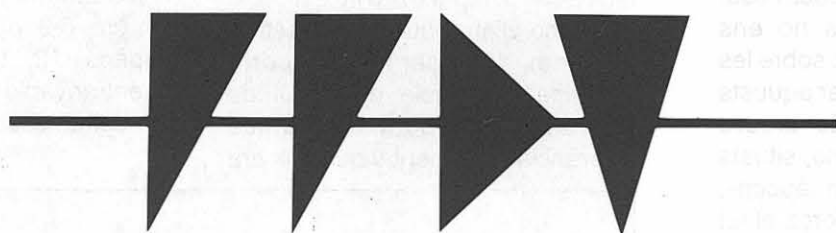
hem pogut trobar al llarg del segle XVIII i, probablement, la més antiga fiable sobre la realitat d'aquest ball a la nostra vila-, com també del desaparegut i oblidat ball de Santa Fe -el qual ens consta que s'havia ballat així mateix a Sitges i a l'Arboç-, a més de la satisfacció d'haver pogut comprovar com una vallenc entusiasta del fet casteller, ens permetia desempolsar l'antecedent més reculat que fins ara s'ha trobat sobre l'existència d'un ball de Valencians a Vilafranca, al llarg del segle XVIII, la qual cosa ve a corroborar les altres notícies recollides anteriorment (vegeu "El Figarot", núm. 8-9, pàgs. 8 i 9 i núm. 11-12, pàgs. 12, 13 i 14) sobre aquest entranyable precedent històric dels nostres castells, torres i pilars.

Eloi Miralles

Fa més de dos-cents anys el Drac i el Valencians ja formaven part de la processó.

FIRES I MERCATS A VILAFRANCA

1191 800 1991

**anys de fires
a Vilafranca**

Exposició
Capella de Sant Joan
14 de maig

▼
7 de juny 1992

**FIRES
I FESTES
DE MAIG**
O DELS ENAMORATS

**Ajuntament de
Vilafranca del Penedès**

VILAFRANCA

**PATRONAT
MUNICIPAL
de COMERÇ
i TURISME**

DEL PENEDES

Caixa Penedès

El 1991 va ser un any important per a la colla Els Vernets- Grallers de Vilafranca

Els Vernets graven un disc per celebrar que fan deu anys

Mentre no se'ns demostrï el contrari, és de bona llei afirmar que complir onze anys té més valor que no pas fer-ne deu, tot i que també hem de convenir que és més habitual

fer una gran celebració quan es compleix la primera dècada a b a n s que en arribar a l'onzena. Aquest petit preàmbul ve a tomb perquè aquest mèrit -el de comptar onze

primaveres- ja és a l'abast de la colla Els Vernets-Grallers de Vilafranca, grup que acompanya des de fa ungrapat d'anys els Castellers de Vilafranca amb les gralles ben afinades del Xavi Bayer, del Joan Reyes i del Cèsar Rodríguez i amb el repic del

tabal del Xavi Roman. I si encara voleu un altre mèrit a afegir al bagatge d'aquesta colla de grallers, podem referir-nos als dos discos que ha enregistrat -l'últim dels quals

aquest temps Els Vernets han contribuït a fer més popular, i també a millorar, el toc de la gralla. Tal com assenyalen ells mateixos a l'escrit que il·lustra la tapa

de l'últim disc, a l'hora de girar la vista enrera, és important adonar-se que han estat uns anys en què "hi ha hagut moltes actuacions, moltes festes majors, molts

va veure la llum l'any passat quan Els Vernets van fer deu anys-, amb què es poden amenitzar hores i hores de divertida ballaruga. Onze anys i dos discos mereixen també el nostre reconeixement, perquè, a més a més, durant tot

moments inoblidables i en definitiva un llarg bagatge que ens ha anat ensenyant una mica el que és aquest instrument autòcton tan rudimentari, senzill i dur, però també tan encisador i capaç d'engrescar qual-sevol festa o moment".

*"Quan una colla de
grallers es consolida
i va millorant, li
comencen a sortir
altres compromisos, i
això fa que sigui molt
difícil atendre totes
les sortides."*

Els Vernets han participat des de fa molts anys en la Festa Major de Vilafranca, un dels moments estel·lars de la qual és, pel que fa a la gralla, el concert d'instruments d'inxà del dia de Sant Fèlix a la tarda, sota les veles de la plaça Sant Joan.

Tres gralles i un tabal formen habitualment Els Vernets. Tot i amb això, com que es tracta de xerrar una estona al voltant d'aquest grup i del món de la gralla en general, i no pas d'animar un ball o de fer el Toc de castell -que per fer això ja hi

haurà prou temps en els mesos a venir-, el dia que ens trobem per fer-la petar, hi ha dos membres de la colla, els Xavis, que no poden ser-hi. El Cèsar i el Joan, doncs, són els qui ens expliquen amb tots els ets i uts la història del grup i, a partir d'aquí, ens donen el seu parer de tot allò que la mateixa conversa va fent sortir.

Sonava bé

És precisament el Joan Reyes qui recorda els inicis de la colla: "La primera sortida que vam fer com a grup va ser a la cercavila dels gegants, la vigília de Corpus de l'any 1981. A partir d'aquesta data, vam anar tocant durant tot l'estiu d'aquell any, fins arribar a la nostra primera Festa Major". En aquestes primeres sortides, el timbaler del grup no era el Xavi Roman, però aquest es va incorporar ja per la Festa Major i, d'aleshores ençà, els quatre components han estat sempre els mateixos. "El Cèsar i jo, continua

recordant el Joan, *haviem fet un curs amb el Jaume Rafecas i ens coneixíem dels Escoltes, mentre que el Xavi Bayer ja tocava amb els antics Grallers de Vilafranca, que aleshores s'havien dividit en diversos grups. Llavors tocava el timbal, però amb nosaltres va agafar la gralla*".

Després del naixement, com és bo de pensar, va venir el 'bateig'. "En aquestes primeres sortides, explica el Cèsar, no teníem nom i, en principi, vam pensar de dir-nos 'Grallers del Vi Ranci', però no ens va acabar de fer el pes. Llavors va ser quan ens vam plantejar el nom de 'Els Vernets', perquè volíem evitar de dir-nos Grallers de... perquè hi havia moltes colles que s'anomenaven així". El Joan ens comenta l'etimologia del nom, "de fet, Vernets no vol dir res. El vam escollir, aquest nom, per estètica. Ens agradava. Sonava bé. També s'ha de dir que hi ha un poble prop del Canigó que es diu així, i

també hi ha el cognom Vernet, l'arbre, el vern, i també és el nom d'un vell graller...". Cadascú que es queda amb el que vulgui.

Assajar i tocar

Un cop format el grup, la feina posterior va ser la mateixa de qualsevol altra formació grallera:

assajar i tocar. "Els assajos, al començament, els féiem als afores de Vilafranca, en una olivera per on, hem sabut després, han passat molts grups de grallers. Era a la sortida de Vilafranca, al costat del camp de futbol de l'Espirall", assenyala el Cèsar, i el Joan continua el relat, "després vam anar passant per l'escola Estalella i Graells i per la Mas i Perera, per cal Xavi... el problema és que, pel so que té la gralla, no pots assajar en un pis normal i corrent".

Tan important com els assajos, als inicis d'una colla de grallers, són les sortides. En aquest aspecte, segons el que ens expliquen els dos membres dels Vernets, "vam tenir l'oportunitat d'anar-nos foguejant amb els Falcons. Durant tot el primer any vam anar amb ells i això va significar que féssim moltíssimes sortides i que toquéssim gairebé sense parar. Precisament per això, perquè ens demanaven que toquéssim a tot arreu i en tot moment,

*"Cadascú ha de
fer una autocrítica
que faci que una
colla de grallers no
surti al carrer fins
que no cregui que té
el nivell adequat."*

El Peret del Pla és un dels personatges més insignes d'aquest món de la gralla i el tabal i totes les formacions gralleres ho saben. Els Vernets-Grallers de Vilafranca també han tingut l'honor de veure's acompanyats pel repic del seu tabal.

quan nosaltres crèiem que només s'havia de tocar en els moments que calia, els Falcons van agafar una altra colla l'any següent i vam deixar d'anar-hi". "L'any a sobre, diu el Joan, vam començar la nostra relació amb els Castellers de Vilafranca. Era

l'any 1982 i vam entrar a la colla perquè els grallers que hi havia, els de la Colla de Mar, no podien cobrir totes les sortides dels Castellers". Quan es va comprar Cal Figarot, es va arribar a un acord amb aquestes dues colles de grallers, segons el qual, a canvi de la cessió d'un local per assajar i per tenir-hi les seves coses, farien totes les sortides dels Castellers gratuïtament, acord que ha durat fins ara, amb l'afegit d'una tercera colla fa uns quants anys.

Aquesta relació és la millor, segons aquests dos grallers, perquè és molt difícil que una colla castellerattingui un grup de grallers propi, i més encara que en creï una escola. "Quan una colla de grallers es consolida i va millorant, li comencen a sortir altres compromisos com balls de gralles i cercaviles, i això fa que sigui molt difícil tenir temps per atendre-ho tot", puntualitza el Cèsar. A més a més, afegeix el Joan, també és molt pesat haver d'anar a totes les sortides.

bàsicament, cançons que els mateixos Vernets adapten per a la gralla o bé peces antigues que recuperen. En aquest apartat, cal destacar la feina que ha fet el Xavi Bayer, graller que sempre ha estat investigant en temes de folklore i que s'ha preo-

cupat molt per tornar a treure peces velles. El Joan explica aquest procés de recuperació de partitures: "Es tracta d'anar allà on saps que n'hi pot haver i després treballar aquestes partitures. De totes maneres, de compositors coneguts, n'hi ha pocs: l'Olivella de Vilanova, que és un antic compositor que té tot un repertori per a gralla a l'abast de tothom; els Bastarons de Vilardona, uns antics grallers de Vilobí, el mestre Bové, que també té algunes composicions per a gralla, ... si et mous una mica, trobes peces antigues que pots recuperar".

Més de cent peces

De les deu o quinze peces que tenien quan van començar a sortir, actualment el seu repertori n'inclou més de cent. El Joan explica aquest procés, "al començament toques el que toca tothom, però a mesura que en vas sabent una mica més, vas mirant de treure peces noves. En aquest sentit, a nosaltres ens va anar molt bé els mesos que vam passar amb els Falcons, perquè, com que demanaven molta marxa, ens obligaven a treure moltes cançons". El Cèsar, de la seva banda, exposa un altre aspecte: "a més a més, un dels nostres objectius sempre ha estat el de buscar peces que s'han perdut per aconseguir un repertori propi". Aquestes peces noves són,

cupat molt per tornar a treure peces velles. El Joan explica aquest procés de recuperació de partitures: "Es tracta d'anar allà on saps que n'hi pot haver i després treballar aquestes partitures. De totes maneres, de compositors coneguts, n'hi ha pocs: l'Olivella de Vilanova, que és un antic compositor que té tot un repertori per a gralla a l'abast de tothom; els Bastarons de Vilardona, uns antics grallers de Vilobí, el mestre Bové, que també té algunes composicions per a gralla, ... si et mous una mica, trobes peces antigues que pots recuperar".

Aquesta preocupació per treure de les golfes les partitures velles i la feina d'adaptar cançons actuals per a la gralla han permès als Vernets de completar un ampli i variat repertori. "A nosaltres no ens fa res que altres colles toquin peces que són nostres, assenyala el Cèsar quan surt el tema de les 'exclusives' en aquest món dels grallers, fins i tot ens fa il·lusió sentir com de vegades

"Tocant 'Paquito el chocolatero' pel carrer de Santa Maria, el dia de Sant Fèlix de l'any passat, vam viure un dels moments que, com a colla de grallers, vam trempar més."

Podem donar fe que són ells...

hi ha grups que han escoltat peces dels nostres discos i després les toquen ells. Cadascú té el seu repertori, però no hi ha cap problema perquè algú interpreti peces dels altres".

Control de qualitat

La mateixa preocupació per recuperar

peces antigues fa que aquest grup de grallers també cregui que s'ha de treballar de valent per oferir qualitat en les interpretacions, aspecte que s'ha perdut una mica en els últims anys en aquest instrument a causa de la mateixa popularització de la gralla. "El problema, diu el Joan, és saber qui ha d'exigir aquesta qualitat als grups, qui pot dir a una colla que no surti a tocar perquè no té prou qualitat. Això ho ha de fer cadascú, hi ha d'haver una autocrítica que faci que una colla no surti al carrer fins que no cregui que té el nivell adequat". El Cèsar està d'acord amb aquesta idea i apunta els motius d'aquesta manca de qualitat, "en el món de la gralla no hi ha formació, l'aprenentatge és autodidacte i es basa sobretot en la pràctica. Com que últimament la gralla s'ha fet molt popular, també s'ha vulgaritzat massa, però això és molt difícil de tallar", "nosaltres, per exemple, tenim uns mínims coneixements de solfa, afegeix el Joan, i toquem

carrer de Santa Maria amb aquell 'Chocolatero' va contribuir a sortir a plaça més relaxat. De fet nosaltres també ho havíem notat, i això et dóna corda per continuar un any. Quan connectes amb qui t'escolta, els dits et van sols".

A banda d'aquest

bàsicament d'oïda, però això no significa que no tinguem una gran preocupació per tocar correctament i afinat". De fet, s'ha de ressaltar també que fins fa poc no hi ha hagut cap mena de coordinació entre les colles de grallers que hi ha a Vilafranca. Des de fa uns mesos, els diferents grups s'han començat a trobar, però a hores d'ara és difícil saber què en sortirà, d'aquests contactes.

"El chocolatero" del dia 30

"Va ser un dels moments que, com a colla de grallers, vam trempar més". Aquesta categòrica afirmació és del Joan, qui recorda perfectament el moment que, anant carrer de Santa Maria avall, van tocar la popular peça anomenada *Paquito el chocolatero* per descarregar la tensió prèvia a la diada de Sant Fèlix de l'any passat. "Molts castellers ens van felicitar després, ens van comentar que aquell ambient que s'havia creat al

moment tan emotiu, Els Vernets tenen altres bons records i anècdotes per explicar. En aquest apartat s'ha d'incloure, lògicament, la primera vegada que han tocat cada un dels castells dels Castellers de Vilafranca. "El primer castell que toques, ja és un honor, assenyala el Joan, però després ve la primera vegada que toques un quatre de vuit, un cinc de vuit, els castells de nou... i no vulgueu saber què serà el dia que toquem la torre de nou!"

I, d'anècdotes castelleres, també en tenen un tip. Per exemple, recorden el dia que, a Montserrat, es va començar l'actuació i encara no hi havia arribat el timbaler. Davant d'aquest contratemps, van haver de trobar una solució d'urgència, que no va ser altra que el Fermín agafés un tabal d'un grup que acompanyava uns gegants que ballaven per allà i, com sigui que havia tocat el timbal a la banda de la Creu Roja, acompanyés ell mateix els tres anguniats grallers.

El tremendo, ball de gralles

"EL TREMENDO"

- BALL DE GRALLES -

GRALLERS DE STA. MADRONA DE VILANOVA
ELS VERNETS - GRALLERS DE VILAFRANCA

El tremendo és el títol d'una antiga peça que dona nom al disc que l'any passat van treure Els Vernets al mercat. *El tremendo*, segons el que s'assenyala al mateix disc, "denota una manera de fer i de dir que ja ha passat a la història. 'L'urbano' i 'El torero' en són dos exemples més. Malgrat ser mots provinents del castellà, formen part d'un argot que encara ens ha arribat i que a més s'identifica bastant amb l'època en què foren fetes les melodies corresponents".

Aquestes altres melodies que s'inclouen al disc també són centenàries. Algunes tenen un autor conegut, com *La coqueta*, de Josep Olivella, o *L'urbano* i el mateix *El tremendo*, de Francesc de Paula Bové; mentre que n'hi ha altres que són anònimes, com *La perla* o *El as de espadas*. També hi ha peces més recents, per demostrar que sempre s'ha compost música per a gralla.

Tant aquest disc com el que van enregistrar l'any 1987 estan fets a mitges amb els Grallers de Santa Madrona, de Vilanova. Moltes d'aquestes peces s'escolten a emissores de ràdio tan conegudes com Catalunya Ràdio, i fins i tot han servit per posar música de fons a programes i a algun anunci de televisió.

Biel

SUCS. DE J. MONTANER • INDÚSTRIA, 10 • VILAFRANCA DEL Penedès
ALT Penedès

**Fabricació artesana
d'abarquas amb pell
de serratge i
sola de pneumàtic**

**També fem
envetats per a balls
populars
(bastoners, geganters, diables...)**

**FÈLIX i JOSEFINA BALANÀ MONTANER S.C.P.
VILAFRANCA DEL Penedès**

Torres i torrasses

Després de la magnífica collita de torres de vuit que vam tenir l'any passat, potser fóra bo fer un repàs als números d'aquest castell.

Els resultats dels comptes, els trobareu als quadres que hi ha després d'aquestes ratlles. Uncorrespon a la distribució anual

dels intents, junt amb una anàlisi dels tres períodes en què, segons el meu parer, es poden dividir les dinou temporades en què l'hem intentat. L'altre reflecteix la distribució d'intents per places. Una detinguda lectura d'aquest quadre pot donar alguna sorpresa, com

és el cas del magnífic promig que portem a Montserrat.

I per acabar, només us aviso que no cal que busqueu cap intent desmuntat d'aquest castell, per la senzilla raó que no n'hi ha ni un.

Quadre número 1

Distribució anual del número d'intents

	D	C	I		D	C	I		D	C	I
1973		1		1982	1	1		1987	4	1	
1974	1		1	1983	2	2	1	1988	3	2	
1975	1			1984	1	1	1	1989	2		1
1976			2	1985		1		1990	4	4	
1977			1	1986	4	2	1	1991	9		1
1978		2									
1979	1	1	1								
1980			1								
1981		1									
	3	5	6		7	7	4		22	7	2
	Primer període				Segon període				Tercer període		

Primer període (1973-1981)

En aquells anys, la torre servia per ser al capdavant del món casteller. Se la pot comparar, en quantitat i promig d'èxits aconseguits, als castells de nou d'ara.

Segon període (1982-1986)

Ens vam quedar enrera en l'evolució de les colles capdavanteres, però la torre va servir per mantenir l'esperança, més negra el 1982 i més llúida el 1985 i el 1986. El promig d'èxits va millorar lleugerament.

Tercer període (1987-1991)

Un cop retornats a l'èlit de les colles castelleres el 1987-i de quina manera!-, la torre ha anat millorant el promig d'una manera espectacular. Pel nombre de vegades que la fem, se la pot comparar fins i tot a la torre de set dels anys setanta.

Quadre número 2

Distribució dels intents per places

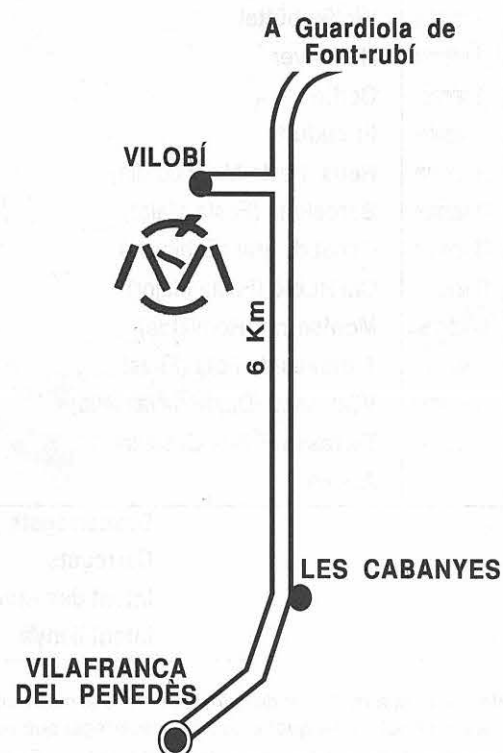
	D	C	I
Vilafranca	14	9	5
Tarragona	3	3	4
La Bisbal		1	1
Barcelona	1	1	
Montserrat	4	1	
L'Arboç	3	1	
Terrassa	2	1	2
Reus	3	1	
Sant Sadurní	1		
Els Monjos	1	1	
	32	19	12

Jordi Mir

PINTOR-DECORADOR
ESTRANY, S.C.P.
Tel. 890 06 21
Gral. Valles, 21, 2

VILAFRANCA DEL Penedès

AVGDA. DIPUTACIÓ, S/N - TEL. 897 86 36
08735 VILOBÍ DEL Penedès

Els castells del 91		1x5	2x6	4x7	3x7	4x7A	5x7	3x7S	2x7	9x7	4x8	3x8	2x8F	5x8	4x9F	3x9F	2x9FM
13 gener	Vilafranca (Festa de Sant Raimon)	D					D		D		D						
7 abril	Les Gunyoles (Aniversari de la Societat)	D		D	D				D								
14 abril	Barcelona Est. Olímpic (Barcelona Dragons)					D											
28 abril	Piera (F. Sant Crist)	D			D		D		I-I								
4 maig	Terrassa (Masia Egarenca)		D		D												
5 maig	Vilafranca (6a Vila Claveriana)	D				D	D		D								
12 maig	Lleida (Festa Major de Maig)	D							D		D	C					
19 maig	Vilafranca (Fires)	D					D		D		I	D					
1 juny	Vilafranca (Torneig l'Anxaneta)			D	D												
22 juny	Vilafranca (Festa Poble Nou)					D	D		D								
30 juny	Terrassa (Festa Major)	2D					D		D		C		I				
30 juny	Canet de Mar (Festa Major)		D	D	D												
6 juliol	Vilafranca (Festa Sant Julià)	D			D		D		D								
13 juliol	Vilafranca (Festa Molí d'en Rovira)			D	D				D								
14 juliol	Banyeres (Festa Major)	D					D		D		C						
20 juliol	El Prat (Inauguració Monument Mil·lenari)				2D												
21 juliol	Els Monjos (Festa Major)	D									D	D	D				
27 juliol	Mataró (Festa Major)	2D					D		D		D	D					
3 agost	Tolosa de Llenguadoc (Aplec Int. Sardana)	2D	D	D	2D												
4 agost	Carcasona (Exhibició)				D												
9 agost	Vilafranca Cal Figarot (Exhibició)	D							D		C	D					
15 agost	L'Estartit (Exhibició)		D		D												
17 agost	La Bisbal d'Empordà (Festa Major)	D	D	D	D												
25 agost	L'Arboç (Festa Major)	2D									D	D	D				
29 agost	Vilafranca (Festa Major)	3D	D				D		D		D						
30 agost	Vilafranca (Festa Major)	5D											D		D	C	
31 agost	Vilafranca (Festa Major)	3D					D			D			D				
5 setembre	Luxemburg	D	D	D	D												
6 setembre	Moers		D	2D	D												
7 setembre	Wolfenbüttel	D	D	D	D												
8 setembre	Hannover	D	2D	D	2D												
9 setembre	Berlín			D	2D												
10 setembre	Frankfurt	D			D												
21 setembre	Reus (Festa Misericòrdia)	D									D	D	D				
24 setembre	Barcelona (Festa Major)	2D									D	D	D				
28 setembre	Canet de Mar (Exhibició)	D	2D		D												
12 octubre	Cal Rubió (Festa Major)					D	D	D									
20 octubre	Montserrat (Romiage)	D					D				I	D	D				
26 octubre	Torrelles de Foix (Fires)	D	D	D	D												
1 novembre	Vilafranca (Diada de la Colla)	2D										D	D			I	I-I
10 novembre	Terrassa (Festa Castellers)	D									C	D	D	Id			
	Assaig								9D								
Descarregats		43	14	13	24	4	13	1	22	1	8	10	9		1		
Carregats											4	1				1	
Intent desmuntat														1			
Intent llenya									2		2		1			1	2

Notes: El quatre de vuit de Sant Ramon és el més matiner dels segle XX. Quina traca per Sant Fèlix! La nostra millor actuació en la Festa Major, fins ara a més del primer quatre de nou descarregat que veu el nostre Sant Patró al segle XX. L'any 91, però, serà recordat com l'any de les torres de vuit: nou en vam descarregar després del disgust a la Festa Major de Terrassa.

Jordi Mir

TRANSPORT AIXÍ DE SENZILL

Senzillament això

Perquè ja comencem a
tenir experiència amb
el transport i les
Mudances.

Perquè ja són uns
quants anys al seu costat,
i fent-l'hi en seguirem
molts més.

Perquè vostè s'ho mereix
nosaltres confiem en vostè.

Confii amb Detectrans.

AYCARD
©

Gràcies

-Detectrans
TRANSPORT

Amàlia Soler, 20 - Tel. 890 48 27 - Fax 890 43 22 - 08720 Vilafranca del Penedès

D'EXPRES

TOTPORTS

MUDANCES

"Un d'aquests" no era vilafranquí

Ja fa un any i uns quants mesos que, a les pàgines de "El 3 de Vuit" es va desenvolupar una viva polèmica que enfrontava, d'una banda, un comunicant anònim -que signava com "un d'aquests"- i, de l'altra, dos membres de la nostra colla que, a la vegada, tenen la gosadia de considerar-se cronistes castellans i, encara més, ens martiritzen una i altra vegada amb distintes col·laboracions a les pàgines d'aquesta revista. Com sigui que -pobrets!- no en saben més, per més bona voluntat que hi posen, els haurem de perdonar que no s'hagin sabut defensar prou bé enfront les assenyades reflexions del seu col·lega opositor.

On s'és vist que dos vilafranquins pretenguessin que la nostra actuació al "concurs" celebrat la diada de Tots Sants del 1990 fos la millor d'aquest segle! Si aquesta afirmació gairebé només va ser cosa seva! En canvi, els qui van dir el contrari bé que podrien fer la competència, quant al nombre, a totes les guies telefòniques dels abonats de Barcelona i província... Què s'han cregut aquest parell de tibats! Es nota que estan "verds" en això de fer anar la ploma... I els qui van fer causa comuna amb ells -pocs, poquets, no us penseu- també són una colla de gripaus vel·litosos! I el cap de colla, aleshores, de la Joves, de Valls, un altre eixelebrat! No es va recordar, ves per on, que ells havien fet una actuació molt millor al "concurs" de Santa Úrsula de quatre anys enrera. Poc més de mitja dotzena de *mass-media* del país tampoc no se'n van recordar... Quina mala memòria tan

col·lectiva hem de suportar!

Davant d'aquests fets, era lògic que al si de la nostra colla s'hagués forjat un clima de gran expectació per tal de poder esbrinar qui havia estat el visionari que havia aconseguit posar les coses al seu lloc. El nostre extremisme patriòtic ens feia desitjar que "un d'aquests" hagués estat, si més no, un altre vilafranquí, i així poder redimir-nos de la vergonya que ens havien fet passar els dos agosarats plumífers conterrànies. Calia, doncs, intentar de salvaguardar l'honor de la camisa verda, per damunt de tot.

Dissortadament, però, no res de tot això. Hauria estat massa bonic. Les nostres indagacions, després d'una incommensurable i exhaustiva tasca de recerca -certament profitosa, tot s'ha de dir- ens van portar finalment a "desemmascarar" la identitat d' "un d'aquests" clarividents defensors de la justícia, malgrat que la seva natural i demostrada modèstia l'hagués induït a voler romandre tossudament en l'anonimat.

Així doncs, avui podem informar i confirmar que, malauradament, "un d'aquests" no era vilafranquí; però també hem de dir que, sortosament, era -i cal suposar que encara ho és- un gran simpatitzant dels Castellans de Vilafranca, com ho demostra el fet que, fins i tot, ha estat col·laborador de "El Figarot". Per més senyes, és fill d'una de les places castellans de les terres més meridionals del nostre Penedès i llorejat autor de llibres i articles castellans; però, pel que es veu, ni els seus guardons ni la vintena de

quilòmetres que el separen de nosaltres no són obstacle perquè ens estimi d'allò més, cosa que és d'agrair.

Aclarit això, no volem anar més enllà... Ens reservarem, doncs, a posta, la possibilitat de descobrir el seu nom i cognoms, tot respectant la seva voluntat d'anar d'amagatotis per la vida, de la mateixa manera que tampoc no revelarem quina ha estat la nostra font d'informació. Amb tot, encara que només sigui per contradir els malpensats i per preservar l'honorabilitat d'alguns suposats/possibles espietes/comunicants, ens afanyarem a afirmar que, malgrat el que pugui semblar, no ha estat ningú de "El 3 de Vuit" ni de cap altra publicació vilafranquina aquell que ens ha dit qui era "un d'aquests". Una casualitat com un temple -i no res més- va propiciar que tinguéssim accés a aquesta informació que només hem volgut revelar en part.

És com si a aquest senyor li haguéssim tret la careta, simplement per veure qui era, només un moment i prou. Ara, no ens hi capfiquem més i deixem que la conservi per molts anys, alhora que l'encoratgem decididament per tal que, tot parodiant "el guerrero del antifaz" de les nostres lectures infantils, perseveri anònimament en la lloable tasca d'erigir-se en paladí de les veritats a mitges tintes i defensor de les causes perdudes. Endavant, "un d'aquests"!

"Un dels altres" (*)

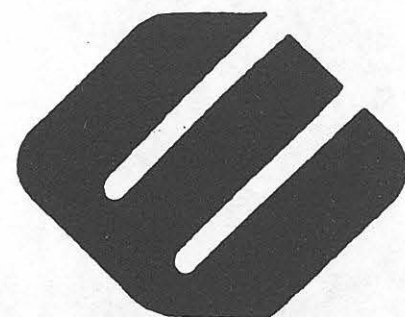
(*) Ens resistim, aquesta vegada, a revelar la nostra identitat, entre d'altres coses perquè està més clara que l'aigua.

VIII Correverdura

Cursa de vehicles sense motor

Dia 7 de juny de 1992

Participeu-hi

ENACO
DISTRIBUCIÓ

Cash Penedès, el millor servei per al professional de l'alimentació i hosteleria

**GRUPO
IFA**

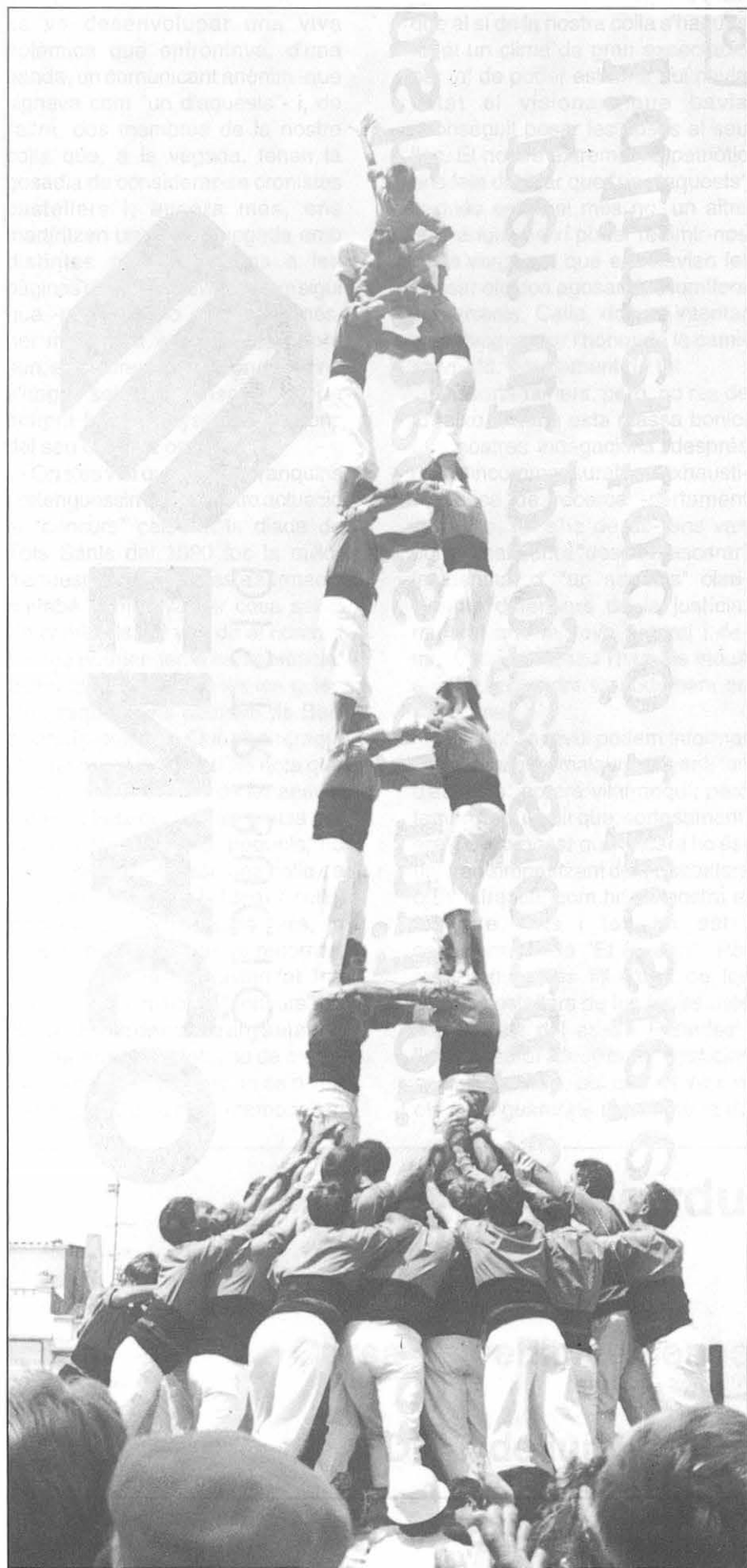
HORARI:

De dilluns a divendres de 6,30h. a 19h.

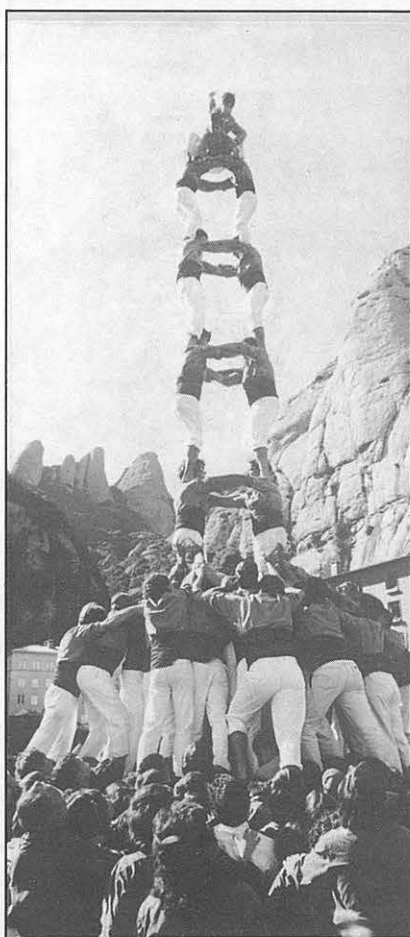
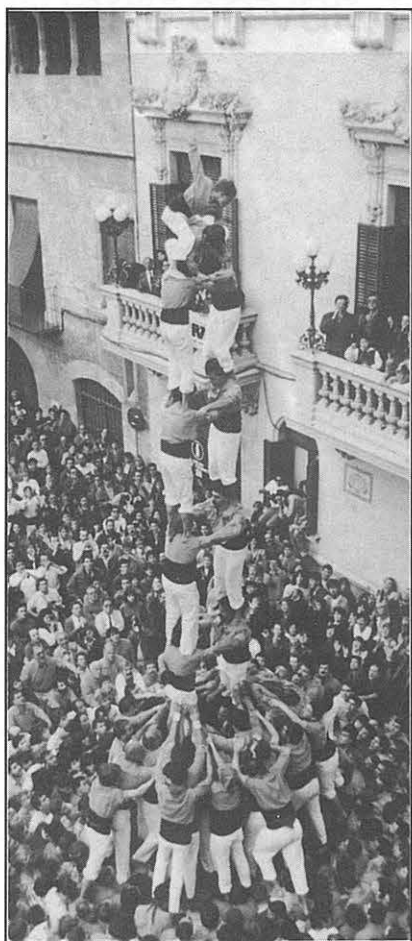
NO TANQUEM AL MIGDIA

Dissabtes de 6,30h a 13h.

1991, la temporada de la torre de vuit amb folre

**Nou torres de vuit descarregades,
una darrera l'altra, fan que aquest castell
s'hagi convertit en el més emblemàtic de l'any 1991**

15 d'agost, L'Estartit. Aquesta és una població que ja ens resulta gairebé familiar perquè hi hem anat bastant sovint durant els últims anys. En aquesta ocasió vam participar en l'habitual cercavila pels carrers del poble, en què vam plantar diversos castells de sis i de cinc nets i pilars de quatre. A l'actuació a la plaça vam fer el tres de set, la torre de sis i quatre pilars de quatre simultanis.

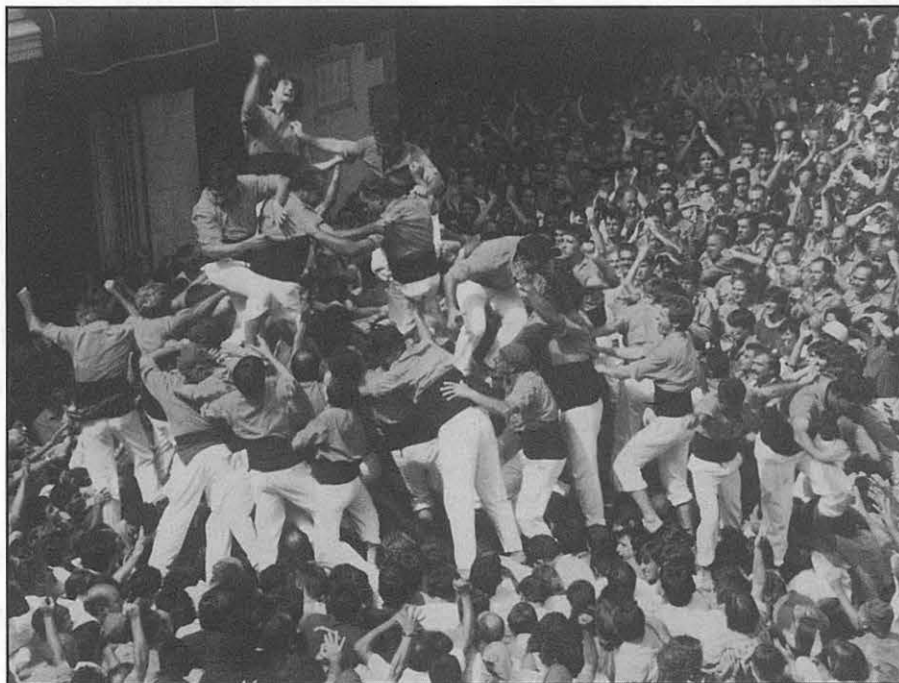
17 d'agost, La Bisbal de l'Empordà. Dos dies després de ser a l'Estartit, vam tornar a les terres empordaneses, aquest cop a la Bisbal. Potser han començat a trobar-hi el gust als castells, en aquestes comarques catalanes. Vam començar fent una cercavila, amb castells de sis i de cinc nets, i cal destacar el pilar de quatre que vam fer pujar per les escales de l'església bisbalenca. Un cop acabada la cercavila, vam actuar a la plaça, on vam plantar el tres de set, la torre de sis, el quatre de set i un pilar de cinc. Finalment vam portar el pilar de quatre al balcó.

El prelude de Sant Fèlix

25 d'agost, L'Arboç. El fet que la sortida a l'Arboç es produïa cinc dies abans de Sant Fèlix, i que aquesta és una plaça tradicional en la temporada castellera, ens obligava a donar-ho tot per veure quines eren les nostres possibilitats de cara a la Festa Major de Vilafranca. Aquesta circumstància ja és normal en l'actuació arbocenca. El més important va ser que aquesta vegada tot va sortir rodó: vam completar una sensacional actuació amb la torre, el tres i el quatre de vuit, i això ens va permetre de plantar-nos a les portes de Sant Fèlix amb la moral ben alta. D'arrencada, vam descarregar el tres de vuit -després d'haver entrat a la plaça amb el pilar de quatre-. A la segona ronda vam haver de suar una mica més per descarregar una altra torre de vuit -castell talismà de l'any- i, per arrodonir-ho, vam completar el carro gros. Una actuació tan destacada com aquesta no podia cloure de cap altra manera que plantant un pilar de cinc.

L'actuació de torre, tres i quatre de vuit que vam fer a l'Arboç va ser com una mena d'avançada del que passaria uns dies després a la Festa Major de Vilafranca. Aquest any, més que mai, l'Arboç va ser un prelude de Sant Fèlix.

Una Festa Major 'de color verd'

Un quatre de nou, un tres de nou, dues torres de vuit amb figuereta, un quatre de vuit, un nou de set... tot un festival de castells que va tenyir d'un verd intens els tres dies de la festa gran de Vilafranca del Penedès.

Un carro gros, la vigília

La cosa ja va pintar bé a la vigília. Amb les camises ben planxades i els pantalons que encara llüen un blanc immaculat, vam posar a punt les forces amb una destacada actuació que va tenir el quatre de vuit de la segona ronda com a castell més important. Abans havíem fet un cinc de set i després vam arrodonir l'exhibició amb una torre de set i el pilar de cinc.

El castell més destacat que vam descarregar a la vigília va ser el quatre de vuit. Després de la gresca que habitualment acompanya la cercavila del dia 29 d'agost, i així que van acabar de desfilar per l'empostissat els diferents balls, vam posar a punt les forces de cara a l'endemà amb el cinc de set, el quatre de vuit i la torre de set. Aquest carro gros va ser tot un assaig general de cara al quatre de nou amb folre que descarregaríem la diada de Sant Fèlix a la mateixa plaça de la Vila.

Una altra actuació de tres i quatre de nou i torre de vuit, fa vibrar com mai la plaça més castellera

El tres de nou va servir per obrir plaça i, a la vegada, per apuntar-nos el primer castell de nou de l'any. Tot i que la construcció va pujar bé i es va carregar d'una manera molt segura, quan començava a baixar el pom de dalt, es va desfigurar i no es va poder completar del tot. Tanmateix, era un excel·lent inici.

Sant Fèlix camisa

Aquest any, sí! Aquest any no va valer allò dels nervis, de la gresca de la nit anterior i del cansament; aquest any ningú no es va recordar de la malastrugança històrica, ni de la pluja -no estem parlant del Barça, encara que ho sembli-; aquesta Festa Major del 91, Sant Fèlix va fer cas de les nostres imploracions, es va posar la camisa verda sota la sotana i ens va permetre de viure la millor Festa Major de castells de la nostra colla.

El tres de nou va obrir plaça. El castell va pujar bé però, un cop feta l'aleta, es va desfigurar i se'n va anar en orris. El començament, però, havia estat prou bo per no baixar la guàrdia.

A la segona ronda, per acabar d'agafar la moral de cara a l'última ronda, vam tirar la torre de vuit amb folre. Com les altres d'aquest any 1991, la torre va quedar clavada, fins al punt que s'hi va fer la figuereta.

El "tro final", però, va venir al'última ronda. La gent esperava

El segon quatre de nou que descarreguem en menys d'un any clou una diada de Sant Fèlix per a la història

Quan encara no havia passat un any des de la primera vegada que havíem descarregat el quatre de nou, pel Sant Fèlix del 1991 vam tornar a repetir la gesta. Després de l'arrencada de tres de nou i de la torre de vuit de la segona ronda, vam arrodonir l'exhibició amb el tercer castell folrat: el quatre de nou.

ix es posa a verda

veure quatre de nou i, per tant, tot i que eren quarts de quatre, la plaça continuava ben plena. I ningú no va quedar decebut. El castell va presentar algun problema a l'hora de muntar el peu, però un cop es va decidir de tirar-lo endavant, es va anar assentant de mica en mica i, quan el Cisco va fer l'aleta, la construcció era majestuosa. Llavors, segons, terços i folre van haver de treballar de valent per superar els moments difícils que es van presentar mentre es descarregava el castell. Enmig d'una plaça enfervorida i davant de les càmeres de la Televisió de Catalunya que retransmetien en directe la jornada, completàvem per segona vegada en menys d'un any el quatre de nou amb folre. L'alegria i la gresca, que van continuar durant tota la tarda a la processó, no ens va fer oblidar que havíem d'enlairar l'obligat pilar de cinc davant del balcó de la Casa de la Vila. Al vespre, a la processó, vam celebrar els èxits del migdia.

Un nou de set com els d'abans

L'endemà, el dia de Sant Ramon Nonat, encara teníem corda per estona. Tot i que vam descarregar una altra magnífica torre de vuit amb folre, que també va tenir l'afegitó de la figuereta, el castell més destacat de la jornada va ser el nou de set. I ho va ser perquè el vam coronar com es feia al segle passat, o sigui, amb un sol enxaneta que puja i baixa els tres poms i fa les tres aletes. Després de la demostració per a la història, vam acabar la diada amb el cinc de set i dos pilars de cinc aixecats simultàniament, un dels quals va portar l'enxaneta al balcó. En total, doncs, el Círcol va haver de fer set aletes en una sola jornada. D'aquesta manera acabàvem una bona Festa Major.

El dia de Sant Ramon no va desmerèixer gens el bon nivell de tota la Festa Major. Així el 'Sant Fèlix petit' també va veure una torre de vuit, la quarta que descarregàvem d'una manera consecutiva.

El Cisco va batre tots els rècords de fer aletes en un sol dia en l'actuació de Sant Ramon. Entre la torre de vuit -una-, el nou de set -tres- i el cinc de set -dues-, l'enxaneta vilafraquí va fer un total de sis aletes en una sola exhibició. Tot un registre per al Guinness.

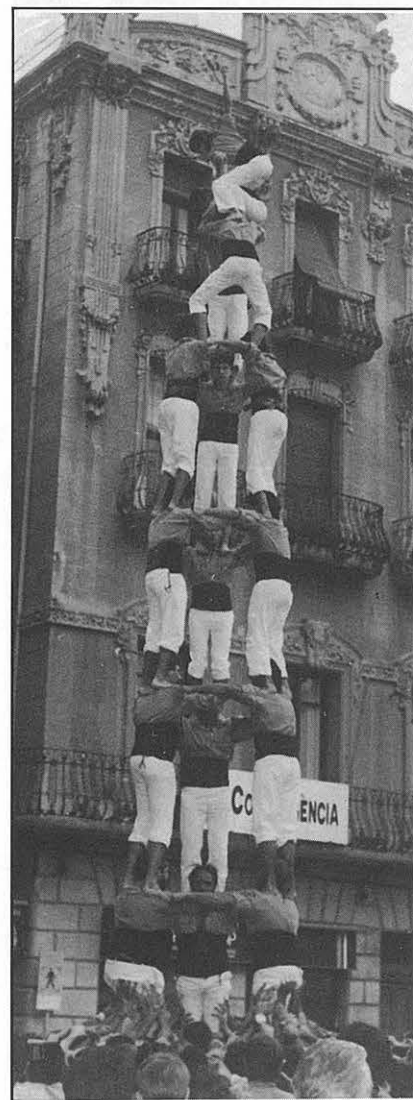
Un altre cop, torre, tres i quatre de vuit

21 de setembre, Reus. Després d'haver aconseguit als Monjos i a l'Arboç una actuació de torre, tres i quatre de vuit, vam tornar-ho a repetir a Reus, el dia 21 de setembre, i a Barcelona, tres dies més tard. A la capital del Baix Camp vam començar descarregant el tres de vuit, castell ben digne d'aquesta plaça tan castellera com és la del Mercadal. I a la segona ronda no vam afliixar i vam continuar fent els honors a la categoria de la plaça: hi vam descarregar una torre de vuit amb folre perfecta. A l'última ronda, no vam perdre pistonada i vam plantar una altra construcció impecable, el quatre de vuit. Ja gairebé a les fosques, vam acabar l'actuació amb el tradicional pilar de cinc.

La plaça del Mercadal de Reus va ser l'escenari per repetir una altra actuació de torre, tres i quatre de vuit. Aquesta era la tercera vegada que ho fèiem, després d'aconseguir-ho als Monjos i a l'Arboç.

Un únic enxaneta va coronar els tres poms del nou de set, recuperant així la manera com es feia aquesta mena de castells durant la passada centúria.

... i també per la Mercè

24 de setembre, Barcelona. La Mercè va ser una altra de les ocasions per 'treure's el barret', i aquest cop cal tenir en compte que era un dia feiner i que, per tant, no es va poder desplaçar tota la colla. Tot i amb això, i després d'haver plantat el pilar de cinc davant de la basílica de la Mercè i d'haver entrat a la plaça de Sant Jaume amb el pilar de quatre caminant, vam repetir la mateixa actuació d'uns dies abans a Reus. Així, vam començar descarregant el tres de vuit, vam continuar completant la torre de vuit amb folre -després d'haver de desmuntar un cop el peu amb terços posats- i vam posar el punt final amb un treballat carro gros, sense oblidar l'habitual pilar de cinc de cloenda. Aquesta actuació es va poder seguir per la televisió, en diferit, a través de la transmissió que en va fer el Canal 33.

Dos dies després de Reus, vam tornar a completar torre, tres i quatre de vuit en una exhibició. Aquesta vegada va ser a la plaça de Sant Jaume, per la diada de la Mercè.

28 de setembre, Lloret. Típica sortida a la Costa Brava, tot i que no feia un temps gaire bo per banyar-se. Però, com que més que a fer una remullada, hi anàvem a fer castells, vam aprofitar l'ocasió per plantar un tres de set, una torre de sis i un pilar de quatre. També vam fer una petita cercavila en què vam aixecar castells de cinc i de sis nets.

12 d'octubre, Cal Rubió. Després de polir-nos un bon esmorzar i de participar en una cercavila pels carrers d'aquesta barriada, en què es van anar plantant castells de sis i de cinc, i pilars de quatre, vam iniciar l'actuació descarregant un tres de set aixecat per sota. Després vam fer el quatre de set amb l'agulla al mig i, per acabar, vam plantar el cinc de set. Amb el pilar de cinc, vam cloure aquesta exhibició.

20 d'octubre, Montserrat. Si parlem de sortides tradicionals, la de Montserrat ha de ser una referència obligada. I com que durant l'any ens havíem especialitzat a fer actuacions de torre, tres i quatre de vuit, vam fer cap a la Santa Muntanya amb aquestes clares aspiracions. I quan tot feia pensar que ja teníem al sac aquest objectiu, el carro gros se'ns va posar travesser. D'entrada, vam fer l'inici 'habitual', és a dir, vam descarregar el tres de vuit. Tot seguit vam encarar la torre de vuit, i també la vam descarregar sense gaires problemes. A la tercera ronda, com indicava abans, vam tirar un quatre de vuit que va fer llenya amb els dosos posats. A la repetició vam completar un cinc de set i, per tancar plaça, vam aixecar el pilar de cinc.

26 d'octubre, Torrelles de Foix. Després de setze anys de no actuar a Torrelles de Foix, vam tornar a plantar castells en aquesta veïna població de la nostra comarca. Aquest fet va produir que fóssim molt ben rebuts, tot i la climatologia adversa que vam haver de patir. Vam posar fil a l'agulla amb un tres de set i vam continuar fent la torre de sis, el quatre de set i el cinc de sisnet. A continuació vam portar un pilar de cinc al balcó i, per cloure l'exhibició, vam plantar tres pilars de quatre simultanis.

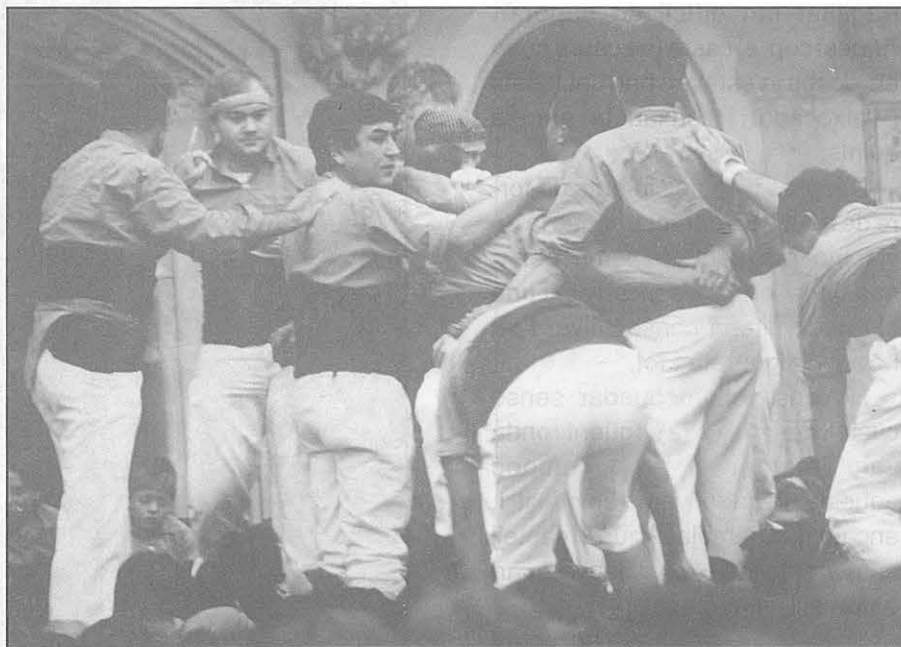
La torre, el tres i el quatre de vuit tanquen temporada

10 de novembre, Terrassa. L'última oportunitat per aconseguir un castell inèdit durant l'any, la vam tenir a l'actuació al Raval de Montserrat de Terrassa que servia per celebrar la diada de la colla dels Castellans d'aquesta població del Vallès. Aquest castell que dúiem en cartera era el cinc de vuit. Al final, però, ens vam quedar amb la mel als llavis ja que, quan la Catedral dels castells era ben a prop de coronar-se, es va haver de desmuntar la construcció i això va provocar que es deixés córrer l'intent. De totes maneres, l'actuació va ser prou bona perquè hi vam descarregar el tres de vuit i la torre de vuit amb folre, i hi vam carregar el quatre de vuit. El pilar de cinc de comiat va servir per tancar aquesta exhibició i, de retruc, la temporada 1991.

L'última actuació de castells de vuit de l'any es va fer a Terrassa. Aquest cop, el tres i la torre de vuit van anar bé, però el quatre només es va carregar. També hi vam intentar el cinc de vuit.

La torre de nou posa dosos

La torre de nou va arribar fins a posar dosos. Tot i això, en la preparació de tot el complex peu que duu aquest castell, la colla va demostrar que la feina que s'havia fet als assajos havia estat eficient. Tant en la formació del peu com en la del folre com en la de les manilles es van introduir alguns canvis amb l'objectiu de donar més consistència a aquesta part tan decisiva del castell. Un d'aquests elements va ser una mena de daus que donaven suport als terços.

La torre de nou posa dosos

Tot el món casteller esperava amb delit la diada de Tots Sants. La bona ratxa de torres de vuit que portàvem i la intensa preparació de la torre de nou que havíem dut a terme als assajos va fer pujar l'expectació prèvia a la diada.

Amb la plaça plena de gom a gom, vam començar a plantar el castell. La feina als assajos es va notar a l'hora de construir el complicat peu que aguanta aquest castell. Tothom sabia perfectament on havia d'anar i què havia de fer i això va permetre de muntar amb una certa rapidesa aquesta base. Quan es va tirar el castell amunt, es va veure que es tornaven a presentar els problemes al folre i a les manilles, ja que uns i altres tenen força dificultats per dur a terme les seves funcions. Quan tot just començaven a entrar dosos, el castell va fer llenya. Tot i amb això hi vam tornar uns minuts després. El segon intent va quedar més ben

lligat per sota, encara que continuava mostrant aquesta fragilitat tan difícil de superar. Aquest cop, el castell va caure quan els dosos ja estaven ben col·locats i l'aixecador i l'enxaneta eren a quints.

Després dels dos intents de torre de nou, vam demostrar que la de vuit no era cap problema per a nosaltres i en vam descarregar una altra, la vuitena consecutiva. I va haver-hi figuereta i tot.

No ens volíem quedar sense castell de nou, i a la següent ronda vam intentar el tres. Tampoc aquesta vegada vam tenir èxit i, encara que semblava que el castell anava prou bé, va fer llenya quan entrava l'aixecador.

Malgrat el cansament, encara hi va haver forces per descarregar un tres de vuit, cosa prou important atès com havia anat la jornada. La diada es va cloure amb el pilar de cinc.

El Josep Julià i el Joan Pérez van ser nomenats castellers de soca-rel durant la diada de la colla d'aquest 1991 i, com és bo de pensar, no van poder evitar de fer-se la tradicional fotografia al costat del cap de colla, amb el record commemoratiu a les mans i amb aquesta cara de satisfacció inevitable que posen tots els guardonats quan reben aquesta important distinció.

Una torre de vuit amb folre i un tres de vuit van fer d'excel·lents companys dels intents de torre de nou amb folre i manilles i de tres de nou. Tot i l'esforç i el cansament que havien demanat els castells de nou, la colla va tenir forces per tirar endavant aquests dos castells de vuit que, al cap i a la fi, van cobrir d'una manera prou destacada l'exhibició de l'11 de novembre, diada de la nostra colla.

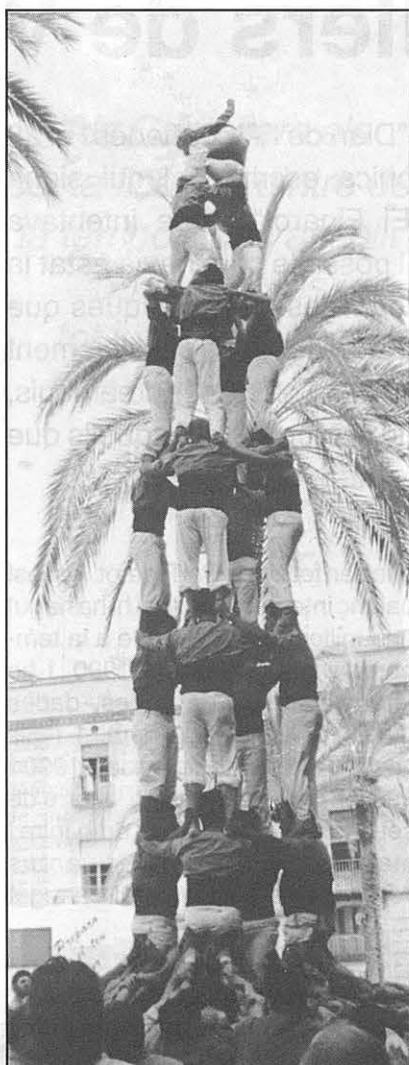

La primera torre de vuit del 92

26 d'abril Vilanova. La primera gran exhibició d'aquest any es va fer a la veïna Vilanova -altrement coneguda com 'barri marítim de Vilafranca'. Al 'barri marítim', doncs, vam complir amb escreix tots els nostres objectius. Després de començar amb un cinc de set, a la segona ronda vam anar pel que hauria de ser el primer castell de vuit de la temporada: el quatre. El castell ens va quedar clavat i els fotògrafs van poder immortalitzar el moment per a la història ja que el primer castell de vuit de l'any sempre té un no sé què diferent als altres. Però si el quatre ja ens havia animat, la torre de vuit de la tercera ronda ens va acabar de posar fins. Tot i que vam haver de muntar el peu un parell de cops perquè un primer intent es va fer enrera amb quintos col·locats, la torre va pujar molt bé i es va descarregar amb un excel·lent treball per part de tots els castellers. Aquesta també és una construcció històrica perquè mai no s'havia vist a Vilanova, almenys no hi ha cap document escrit que ho indiqui. Al final vam enlairar el pilar de cinc de comiat.

1 de maig Cerdanyola. Actuació al matí, amb castells nets durant la cercavila. En finalitzar-la, entre ball i ball dels altres components de la passejada, es va fer el quatre de set, el tres de set al segon intent, la torre de sis i el pilar de cinc carregat, que va cloure una diada que va servir per "rodar" nova mainada.

Josep M. Llop i Centelles

El primer castell de vuit d'aquest famós 1992 va ser aquest imponent quatre de vuit.

Aquesta és la primera torre de vuit que es planta a Vilanova, el primer castell folrat que veuen els vilanovins en pròpia plaça durant el segle XX i la torre de vuit més primerenca.

flors i plantes el grèvol

c/. Pere III, 39
Vilafranca del Penedès

Tel. 817 29 20

Valoració de la temporada 1991 dels Castellers de Vilafranca

Aquesta crònica fou publicada al "Diari de l'Alt Penedès" el 28 de novembre passat. És una crònica escrita pel qui signa aquesta col.laboració al nostre "El Figarot" i que intentava reflectir de la manera més imparcial possible com havia estat la temporada 1991 per a les nostres camises. Les gràfiques que s'hi presenten i algun detall més aviat anecdòtic són possiblement el que poden fer més atractiu aquest article. Sense més preàmbuls, doncs, crec que el millor és que llegiu la crònica tots aquells que encara no l'hàgiu pogut tenir al davant.

El Nadal s'apropa, el fred comença a fer-se sentir i els castells s'han acabat. Però ara és el moment de parlar i fer balanç del que ha donat de si la temporada 1991. Parlarem en particular de la colla Castellers de Vilafranca. Farem balanç de la temporada dels 'verds'. En serà un balanç intrínsec, és a dir, sense fer cap comparació amb altres colles, només tenint en compte allò

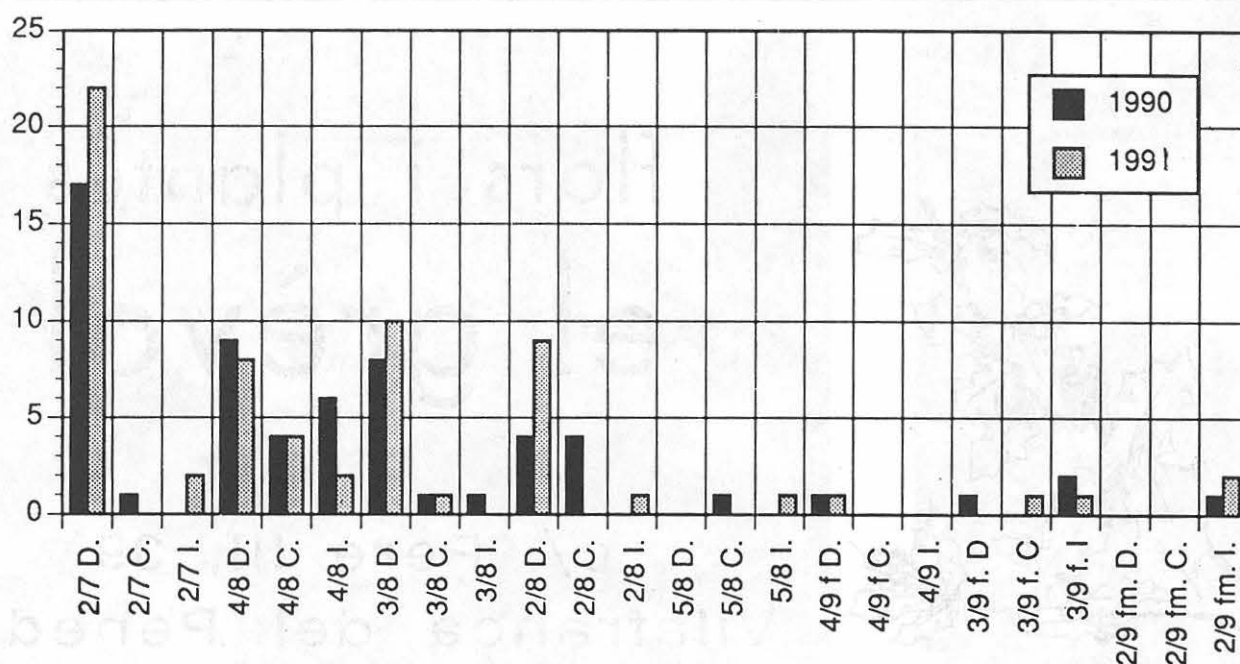
que han fet els de Cal Figarot. Aquest balanç intentarà veure si hi ha hagut una millora o no respecte a la temporada anterior, la del 1990, i ho farem a través de dades, dades tangibles. La gràfica núm. 1 ("Els castells de les temporades 1990 i 1991"), de barres des de la torre de set fins a la torre de nou amb folre i manilles, ens indica quantes vegades s'han descarregat, carregat

o intentat aquests castells els anys 1990 i 1991. La gràfica núm. 2 ("Les actuacions de les temporades 1990 i 1991") presenta les disset actuacions més importants dels vilafranquins de les dues temporades (moltes es repeteixen), puntuades d'acord amb les bases del Concurs de Tarragona i deixant de banda penalitzacions, passades de roda, etc.

Començarem parlant de la gràfica núm. 1. En aquesta gràfica podem veure que, durant l'any 1990, els castells que van des de la torre de set fins a la torre de vuit amb folre no es van aconseguir de descarregar, és a dir, van ser intents o només van ser carregats, en divuit ocasions. En canvi, l'any 1991 això va passar en onze ocasions. En canvi, aquests castells durant l'any 1990 van ser descarregats trenta-vuit vegades, mentre que a la temporada 1991 es van descarregar qua-

Gràfica núm. 1

Els castells de les temporades 1990 i 1991

Símbols: D: castell descarregat; C: castell carregat; I: castell intentat (desmuntat o que va fer llenya); f.: castell amb folre; fm.: castell amb folre i manilles

"El grau de fiabilitat dels Castellers de Vilafranca a l'hora de descarregar castells de vuit se situa entre el 75 i el 80%"

Segons les estadístiques, durant el 1991 vam descarregar tres de cada quatre intents de castells de vuit. La fotografia correspon a un d'aquests castells descarregats, el tres de vuit que vam fer el dia 1 de novembre, en l'actuació de la diada de la colla.

"Als Castellers els costa ficar-se dintre de la temporada i assolir bons castells tot just començar la campanya"

Els números també indiquen que ens costa molt de ficar-nos dins de la temporada i que normalment passen uns quants mesos abans no agafem la forma. L'any 1991 vam començar a fer actuacions destacades al juliol, als Monjos, i la diada de Sant Fèlix va representar el moment més brillant.

ranta-tres d'aquests castells, en un nombre similar d'actuacions. D'aquestes dades, en podem extreure una primera conclusió: els Castellers de Vilafranca adquireixen una major seguretat a l'hora de fer els castells que ara estem comentant.

A la temporada 90 es va descarregar el 70,3% d'aquests castells quan es van intentar, mentre que a la temporada 91 el 81,3% dels intentats es van descarregar. Agafant aquest nombre del 81,6% de la temporada 1991, extrapolant una mica i fent totes les consideracions que calguin, si haguéssim de dir quin és el grau de fiabilitat a l'hora de descarregar castells des de la torre de set fins la torre de vuit dels "verds", el podríem situar en l'interval 75-80%.

Continuem amb la mateixa gràfica número 1 i mirem els castells de nou i el cinc de vuit. De seguida podem comprovar que a les dues temporades els Castellers de Vilafranca assoleixen el quatre i el tres de nou amb folre, a les dues temporades poden descarregar el quatre, mentre que el tres de nou només el poden descarregar l'any 1990. Podem observar, també, que a la temporada 1990 carreguen el cinc de vuit, mentre que a la campanya 1991 només hi ha un intent d'aquest castell. Podem comprovar com tots dos anys hi ha intents de la torre de nou amb folre i manilles. Números en mà podem dir que, pel que fa als castells de nou, hi ha hagut un lleuger retrocés respecte el 1990. Malgrat això és probable que si a l'any 1991 no haguessin preparat la torre de nou per al dia de la colla, possiblement hauria augmentat el nombre de castells de nou assolits pels de Cal Figarot.

Mirem-nos ara la gràfica número 2 i de seguida podrem comprovar que, les millors actuacions, les trobem l'any 1990 per la Diada de la Colla i l'any 1991 per Sant Fèlix. També es pot observar, encara que l'escala gràfica ho dificulti una mica, que les bones actuacions comencen l'any 1990 a l'agost, a Màrtirs, i l'any 1991, als Monjos. És una circumstància que es repeteix les dues temporades: sembla que als castellers els costa ficar-se dintre de la temporada i assolir bons castells tot just començar la campanya. Podem veure també, que les bones actuacions durant la

temporada 1990 es concentren a partir de Reus, el setembre, fins a final de temporada. En canvi, a l'any 1991, aquestes bones exhibicions són des dels Monjos fins a cloure la temporada. També es pot abstréure de la gràfica número 2 que, a les dues temporades, la mitjana de puntuació se situa als voltants dels 3400 punts, la qual cosa equival a una actuació de quatre de vuit, de tres de vuit i torre de set descarregada.

Com a dada curiosa, podem dir que els anxanetes dels Castellers de Vilafranca, en els castells que hem considerat a la gràfica número 1, carregant i descarregant aquests castells han recorregut uns 875 metres l'any 1990, mentre que, el 1991, la distància aconseguida se situa al voltant d'un quilòmetre.

Així doncs, com a conclusió global i amb les dades esmentades podem considerar que, en línies generals, la temporada 1991 ha estat més positiva que la temporada 1990 per als Castellers de Vilafranca, però sense que sigui d'una manera abismal, sinó en un tó gradual de superació i millora. Dues puntualitzacions més: els queda de

negatiu, respecte a la temporada 1990, no haver pogut descarregar el tres de nou amb folre i no haver assolit el cinc de vuit; però de positiu (encara que no sigui una qüestió que no pugui ser quantificada però sí observada a la plaça), cal destacar que els Castellers de Vilafranca han demostrat estar més per la feina, ser més "professionals" que no pas la temporada anterior i, fins i tot, en moltes altres temporades.

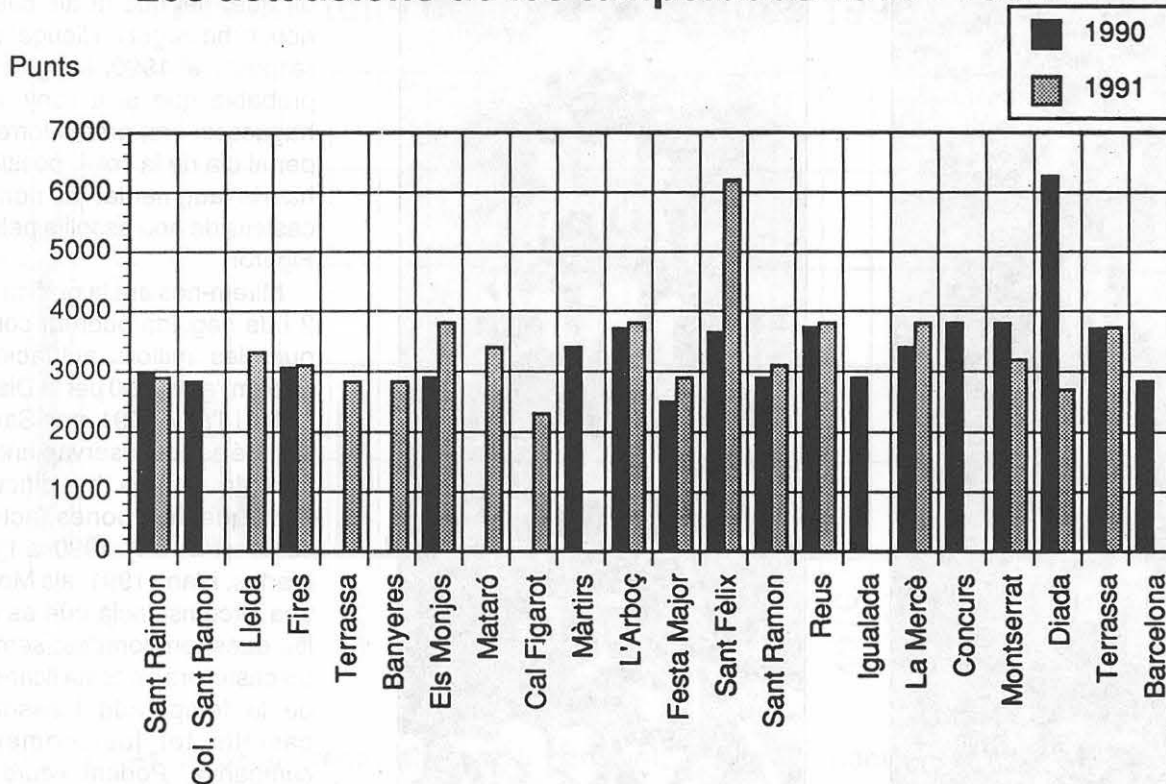
*"El 1991, els
Castellers de
Vilafranca han
demostrat estar més
per la feina, ser més
"professionals" que
no pas la temporada
anterior i, fins i tot, en
moltes altres
temporades"*

Jordi Carbonell i Carreras

Gràfica núm. 2

Les actuacions de les temporades 1990 i 1991

Santó Perruqueria

AL VOSTRE SERVEI

Puigmoltó, 13

Bar Cal Figarot

Plats combinats

Pernil: país, 'recebo', bellota

Vedella amb rovellons

Especialitat de la casa: pilar de set

General Prim, 11 - Tel. 817 05 42

Els Castellers de Vilafranca fem la sortida més llarga i llunyana de la nostra història

Luxemburg i Alemanya es guarneixen de verd

A un quart de cinc de la tarda del dimecres, dia 4 de setembre, sortia del davant de Cal Figarot i enfilava l'autopista en direcció nord l'expedició castellera vilafranquina -noranta persones, entre castellers i grallers- que duria a terme, al llarg de poc més d'una setmana, el viatge més llarg i llunyà de tots els que ha protagonitzat fins ara la colla de la camisa verda.

A Luxemburg, castells i banderes

Al cap d'unes quinze hores de viatge, tot travessant una bona part de l'Estat francès, posàvem peu al Gran Ducat de Luxemburg, un país que encara no havia vist mai castells i després d'unes hores lliures per tal de poder visitar la seva capital -Luxemburg-, la nostra primera actuació tingué lloc a la cèntrica

plaça d'Armes on, davant del Palau Municipal, completàrem la clàssica actuació de castells de set -tres de set, torre de sis (amb figuereta), quatre de set i pilar de cinc- culminada amb un parell de pilars de quatre, els enxanetes dels quals portaven les banderes de Luxemburg i de Catalunya. Assistí a l'exhibició l'alcalde de la ciutat, a

qui li fou lliurat un quadre del quatre de nou, així com diversos membres del Casal Català de Luxemburg, encapçalats per la seva sots-presidenta, Elisenda Franquesa (en absència del president, Antoni Montserrat), a qui obsequiàrem igualment amb diversos records castellers i que també ens acompanyà a l'hora del dinar, subvencionat pels amics de l'esmentat Centre, en un ampli restaurant

El petit Gran Ducat de Luxemburg va veure castells per primera vegada, amb el corresponent agermanament de senyeres.

de la mateixa capital d'aquest petit país independent.

Al país de la cervesa

A mitja tarda, entràvem a Alemanya per la rica vall del Mosel·la, ornada a banda i banda amb un bé de Déu de vinyes, totes elles ben cuidades i del tipus de conreu semiemparrat, per tal de poder aprofitar millor, així, l'acció benefactora del sol. Ja de nit, arribàvem a l'alberg de joventut de Duisburg-Wedau i, un cop distribuïdes les habitacions, vàrem anar tots a sopar a Düsseldorf, una ciutat molt ambientada a la nit, amb moltes de les seves tasques i cerveseries plenes a vessar, essent algunes d'elles veritables museus de la més emblemàtica de les begudes alemanyes.

Al matí del divendres, dia 6, la colla es dividí en dos grups. El primer féu cap a la coneguda fàbrica de cerveses König, la qual fou visitada detingudament, i com sigui que aquests castellers no foren autoritzats a aixecar cap tipus de castell, sembla clar que l'oportuna degustació que els fou oferta, acompanyada d'un pisolabis, degué representar la cloenda més adient a aquesta gratificant experiència.

Els del segon grup vam fer un passeig d'un parell d'hores, dalt d'una barca-restaurant, pel port fluvial de Duisburg, el més gran del món. Durant el trajecte, vàrem arribar fins a l'aiguabarreig del riu Rhin amb el seu afluent, el Ruhr, i alguns aprofitàrem el temps per dinar dalt de l'embarcació.

Bernat, un amic de "caixa"

A la tarda, ens esperaven per actuar a Moers, una ciutat veïna de Duisburg on resideix el professor Bernhard Schmidt, un gran amic de Catalunya que imparteix classe d'espanyol a la VHS (Universitat Popular) local, i que fou l'artífex per tal que la nostra estada a terres de la conca del Ruhr fos agradable i profitosa en tot moment. Davant la universitat, ubicada en una plaça que, curiosament, porta el nom de

"Kastell", férem i desfèrem els tres i quatre de set; poc després al centre de la vila, enfront de l'"Adler apoteke" (farmàcia de l'Àliga), el cinc de sis i el quatre de sis amb agulla, ambdós nets, i, finalment, davant la "Sparkasse" (caixa d'estalvis) de Moers, la torre de sis (amb figuereta), el tres de sis per sota i net i el quatre de set, a més d'un pilar de tres improvisat que parà a segons una joveneta alemanya la Katia, filla de l'esmentat professor Schmidt. A la Caixa ens van preparar un berenar-sopar molt suculent i més d'un va poder treure el ventre de pena. Un altre quadre casteller li fou lliurat al director general de la institució, mentre que l'amic Benhard també fou dipositari del nostre agraïment en forma de torre de vuit miniaturitzada. Els nostres amfitrions correspongueren gentilmente amb un parell d'artístics plats. Una noia cambrilenca, la Camí Sarrà, féu les tasques d'eficient intèrpret, mentre que també cal dir que a Moers ens acompanyà durant una bona estona el Sr. Oriol Espelta, català i un dels càrrecs principals de la factoria que els famosos Establiments Krupp tenen a la veïna localitat de Rheinhausen. En acabar la recepció, tots cap a Colònia per tal de fer una visita nocturna pels voltants de la seva imponent catedral gòtica (que fa poc més de cent anys encara era l'edifici més alt del món) i pel barri de "Martinsviertel", a la vora del Rhin, sense deixar de banda la consabuda "bier" -la "koelsch", cervesa local- en una de les seves concorregudes terrasses.

A "Ca la Matilde"

Dissabte al matí, després de passar una altra nit a l'alberg de Duisburg-Wedau, enfilàvem de nou l'autopista, aquesta vegada en direcció est, cap a la Baixa Saxònia. Passades les tres de la tarda arribàvem a Wolfenbüttel, i només baixar dels autocars ens férem una foto de grup davant del majestuós castell/palau dels ducs de Gűelfes. Poc després saludàvem la Matilde Romagosa, una dinàmica i emprenedora catalana resident a la ciutat on fundà el Cercle d'Amics de Pau Casals i que presideix, a més, el Casal Català de Hannover. Cal dir, i es d'agrair, que, la Matilde ha estat qui ha fet possible en bona part aquesta nostra primera experiència alemanya amb la seva

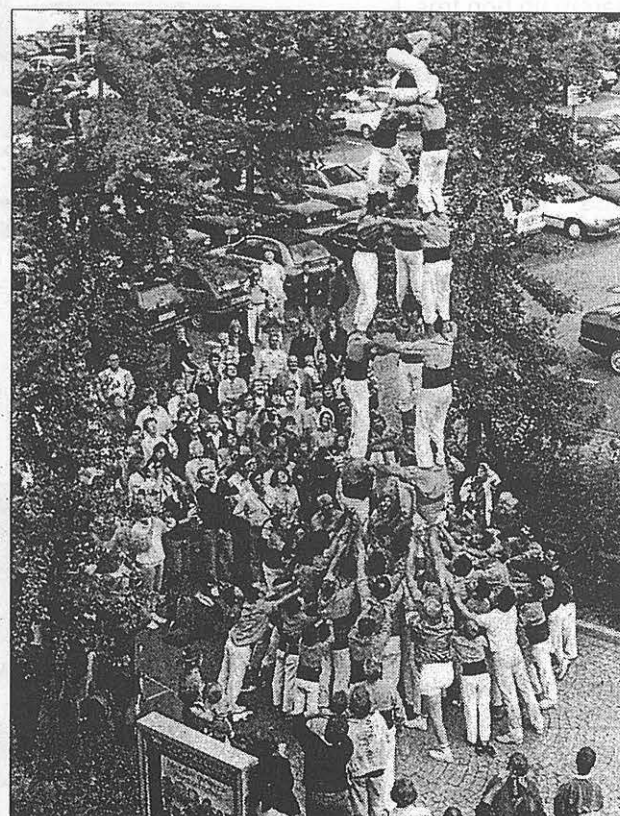
dedicació i un entusiasme sense límits. La vila vella de Wolfenbüttel ens captivà a tots de seguida per la bellesa i l'harmonia dels seus carrers i les seves pintoresques edificacions. A les quatre de la tarda, a l'animada i polida "Lange Herzogstrasse", l'artèria principal del cor de la ciutat, vam descarregar els tres i quatre de set, el tres de sis per sota i net, el quatre de sis amb l'agulla net i el pilar de cinc, i, dues hores més tard, a la "Stadtmarkt" (plaça del mercat), davant del bonic Ajuntament, la tor-re de sis, el cinc de sis net i un parell de pilars de quatre simultanis. La regidora de Cultura s'endugué un altre quadre del quatre de nou i la Matilde rebé una més que merescuda reproducció d'una torre de vuit. Un altre representant del consistori ens havia obsequiat durant la primera exhibició, amb un llibre fotogràfic sobre Wolfenbüttel. Després de sopar, s'hagué d'acomodar la gent de manera diversa. Un grup s'allotjà a l'alberg de la veïna ciutat de Brunsvic, un altre en un hotel d'aquesta ciutat, un tercer a l'alberg de Wolfenbüttel i uns quants castellers i grallers hoferen en algunes cases particulars d'aquesta última ciutat amfitriona, tot gràcies a les innombrables gestions de la nostra infatigable col·laboradora.

La geganta dels castellers

L'endemà, diumenge, ens desplaçàrem a Hannover, capital del

"land" (estat federal) de la Baixa Saxònia i que celebrava el 750è aniversari de la seva fundació. Les primeres actuacions van tenir lloc al parc Georgengarten. A les dotze del migdia, en la presentació dels actes i enmig d'un bigarrat festival on figuraven representades cultures de mig món, aixecàrem un pilar de cinc mentre un parell de castellers i dos dels nostres músics feien ballar la formosa geganta que representa la princesa Elisabeth Christine de Braunschweig-Wolfenbüttel-Lüneburg, que fou reina dels catalans durant la Guerra de Successió de començament del segle XVIII, en maridar-se amb l'arxiduc Carles d'Àustria. Aquesta geganta ha estat construïda a Tiana i l'havien estrenat feia un parell de setmanes a Wolfenbüttel. No caldria dir qui hi ha també al darrera d'aquesta simpàtica iniciativa (M.R. són, naturalment, les seves inicials). A les quatre de la tarda, al bell mig del parc, aixecàrem el tres de sis

AN RHEIN UND RUHR

In Moers ging es gestern hoch her

96 Kinder, Jugendliche und Männer aus Katalonien (Spanien) brauchten gestern ungefähr zehn Minuten, um in der Moerser Innenstadt diese Menschenpyramide aufzubauen. Die Volkshochschule (VHS) Moers hatte die Akrobaten eingeladen, um den Start ins neue Semester spektakulär in Szene zu setzen. Motto: VHS für Aufsteiger.

RP-Foto: Rolf Wagner

Un dels reports de la nostra actuació a Moers, a la vora del Rin.

net, la torre de sis (amb dues figueretes), tres set, quatre de set i tres pilars de quatre simultanis; i a les vuit del vespre, al meravellós jardí de Herrenhausen, un cinc de sis net, la torre de sis (també amb dues figueretes), dos pilars de quatre simultanis i el tres de set. Poc després assistirem en directe, en aquest marc tan esplèndid, a la disparada d'un dels castells de foc d'artifici més espectaculars que mai no hem vist (els coets eren de fabricació italiana). El sopar, convidats pel Casal Català de Hannover, el férem -cosa insòlita- en un "Mac Donald's", i, després, cap a dormir de seguida a l'alberg de la ciutat, que l'endemà hi hauria matines per tal de poder arribar a Berlín a bona hora.

Berlín, la fita més llunyana

Així doncs, el dilluns, dia 10, acompanyats per l'amic Jaume Riera Codina, un berlinès de Sallent, que ens féu de "cicerone" amb tota l'amabilitat del món i que tingué la gentilesa de venir, ja la vigília, a Hannover, per tal de poder ser més estona amb nosaltres, travessàrem un bon tros de l'antiga RDA i entràvem a la històrica capital d'Alemanya al punt del migdia. A la una vam ser rebuts al "Rathaus" de Schöneberg (l'antic Ajuntament del sector occidental que acull ara tots els afers i serveis culturals) pel "senator for Culture" (el màxim responsable del Departament de Cultura de Berlín), Herr Fessman. Hi hagué intercanvi de discursos - amb intèrpret oficial i tot i un nou lliurament de quatre de nou emmarcat, a més d'un aperitiu completíssim i molt ben presentat. Un cop finalitzada la recepció, aixecàrem davant la façana de l'Ajuntament un tres de set. Els autocars ens dugueren tot seguit cap a l'antic Berlín Oriental on vàrem visitar el reconstruït barri Nikolai, al costat de l'Ajuntament principal de la ciutat. Ens cridà l'atenció no veure

ja ni un sol fragment del mur que havia dividit tants i tants anys els dos sectors berlinesos. Passades les quatre de la tarda, plantàrem davant la porta de Brandenburg un altre tres de set i, després de fer una foto comunitària en aquest lloc tan significatiu, ens arribàrem fins al proper "Reichstag" (l'antic Parlament alemany) on vam bastir, davant la seva atàvica façana, un quatre de set. Finalment, els autocars ens deixaren a la plaça on hi ha la "Kaiser-Wilhelm Gedächtniskirche", la cèlebre església enderrocada de la qual només resta poca cosa més que el campanar i que ha esdevingut un símbol de la pau, alhora que una mostra de la destrucció de Berlín i dels horrors de la guerra. Cal afegir que durant tot el circuit per la capital ens acompanyà, de forma completament desinteressada, un altre membre destacat de l'administració senatorial per als afers culturals berlinesos, Herr Fisher, qui anava assenyalant i comentant els llocs i

edificis més significatius per allà on passàvem. Hom va aprofitar encara una mica de temps per comprar els "souvenirs" obligats en aquest cas i, ja de cap vespre, iniciàvem el retorn cap a l'alberg de Hannover.

El dimarts, sortírem d'aquesta ciutat en direcció a Frankfurt del Main. Semblava que seria un passeig i, tanmateix, no hi acabàvem d'arribar mai. Finalment, apar-càvem, a primera hora de la tarda, els autocars al costat de la bellíssima i artística "Romerberg", la plaça de l'Ajuntament de Frankfurt, on férem a corre-cuita un tres de set i un pilar de cinc (encara hi havia la síndrome de comprar els últims regals!). Tots junts, vàrem sopar després en un cèntric restaurant (aclarirem que en el menú no hi havia salsitxes de Frankfurt), acompanyats pel matrimoni vilafranquí Martí-Barbansa, i, en acabar, va començar el llarg viatge de retorn. Per si no n'hi havia prou amb les hores que ens esperaven, un dels xofers tingué la bona pensa-

da d'equivocar la ruta i enfilà l'autopista cap al nord, en direcció oposada a la bona. Així, després de donar un bon tomb, al cap d'una hora tornàvem a ser al mateix lloc, es a dir, al centre de Frankfurt. A la fi, setze hores més tard, a les tres de la tarda del dimecres, dia 11, arribàvem a dinar al castell de Gausan, prop de Narbona. El seu típic "cassolet" i el retrobament amb el vi, després de tanta cervesa, van contribuir a aixecar els ànims. Una breu parada a Figueres, per tal de descarregar la geganta de Wolfenbüttel que haviem transportat des de Hannover, significà la darrera parada abans d'arribar a la vila, a dos quarts de deu de la nit, cansats, però amb la satisfacció d'haver deixat en bon lloc el nom de Vilafranca, amb la feina ben feta -quaranta castells descarregats- i una cadira de rodes com a companya fidel d'aquest viatge...

La preciosa plaça Romer de Frankfurt esdevingué el darrer escenari casteller del viatge.

Eloi Miralles

DESCOBREIXI AQUÍ LA GRAN SORPRESA

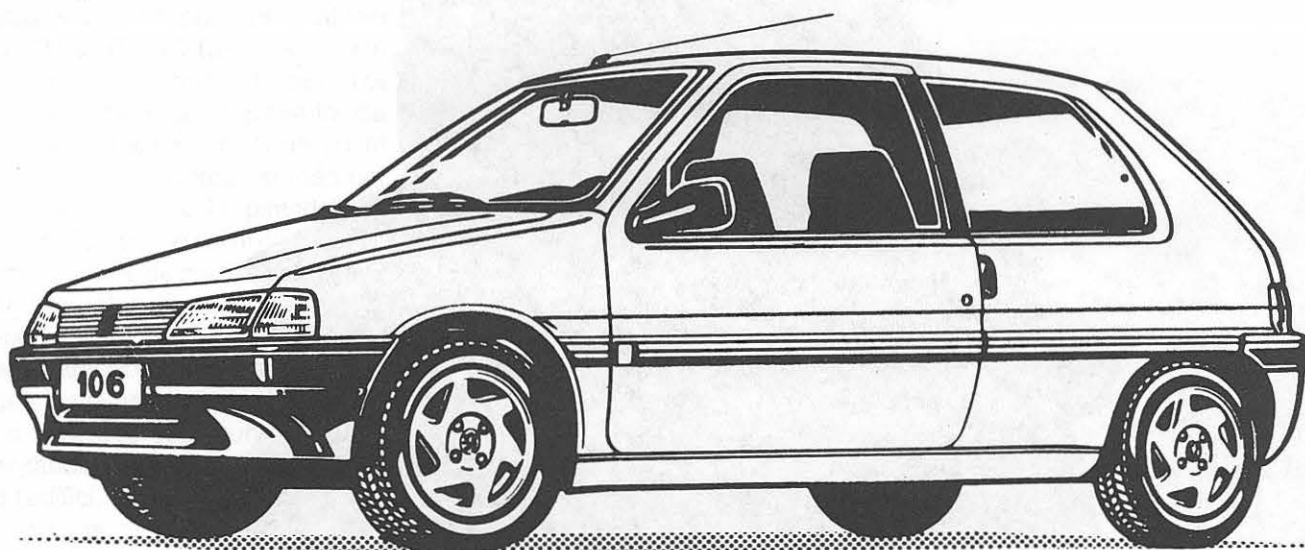
Vingui i descobreixi amb nosaltres
La Gran Sorpresa de Peugeot: el
nou Peugeot 106. Un automòbil
revolucionari creat per
conquerir-lo a primera
vista i sorprendre'l després
per la seva potència, el seu
espai interior,

les seves mesures i la seva
maniobrabilitat.

Vingui a comprovar-ho.

L'esperem.

PEUGEOT 106 LA REVOLUCIÓ DE L'ESPAI

L'esperem a:

TALLERS AUTO-TRACTOR

c/ Comerç, 3 - Tel. 890 24 11

08720 VILAFRANCA DEL Penedès

El seu concessionari PEUGEOT TALBOT

Sevilla, i olé!

Dimecres, 22 d'abril del 92.

Vam sortir de casa ben aviat. Els uns, maleint l'aparell que fa sempre el mateix so repetitiu i que quan es programa es converteix en un so estrident; els altres amb ulls entreoberts tan sols per veure si pujaven a l'autocar i no s'equivocaven anant al Bogart a veure una sessió de matinada, i, qui més qui menys, amb uns badalls de boca de calaix. La fresca, però, feia que ens desvetlléssim a mesura que passava el temps.

Després d'escoltar els agraïments de la tripulació de l'avió i de passar davant el somriure -forçat i forçós- de l'hostessa, trepitjàvem terra sevillana. Passar per la terminal de l'aeroport i pujar als autocars va ser un dit i fet. Travessem el magnífic pont de l'arquitecte-enginyer Santiago Calatrava i ens

trobem de ple a l'illa de la Cartuja, on es concentra el recinte firal de la 'Expo'. Fins ara, tot és fàcil. A partir d'aquí, i gràcies a uns pseudo-encarregats del trànsit vestits de formiga atòmica i amb aire 'd'enteraos', comencem a fer visita turística obligada de les zones perifèriques d'aparcament. A la fi, per obra i gràcia d'un que, a més de semblar-ho, ho era de debò arribem a una de les portes d'accés.

Les primeres exclamacions d'astorament contrasten amb la visió de les restes del que va ser el pavelló de les Illes del Pacífic Sud, que no va arribar ni a inaugurar-se, gràcies -diuen- a un tècnic que estava soldant a la vora.

Vam anar directament al 'Palenque', on havíem de fer els primers castells, i després d'escoltar les ordres i recomanacions del nostre cap de colla, vam tenir temps d'esmorzar. Comença el festival rascabutxaques: un vaset de cervesa, 200 pessetones, i un d'idèntic de Coca-cola 'només' 225. **Olé!** I això quan tot just començava la jornada! Arriben les autoritats: pilar de cinc de salutació i tres de set. Després de l'acte de presentació del 'Dia de Catalunya', vam descarregar la torre de set. Tot seguit, tots cap al pavelló de Catalunya, per cert, molt auster i fet amb no massa gràcia, si més no, externament. I de la 'pintada' del Senyor Tàpies, no cal ni parlar-ne... Amb el quatre de set amb l'agulla al mig i un pilar de cinc va finalitzar l'acte de d'inauguració del pavelló i seguidament els convidats (entre els quals no hi havia ningú de la colla, que nosaltres sapiguem), van poder gaudir d'un suca-mulla a l'interior de l'edifici.

Senyors, el 'sol de España' -mai millor dit- començava a fer-se notar de valent i ja era qüestió de controlar molt i molt bé les ombres que hi havia per a poder fer les passejades corresponents pel recinte. Per no fer-ho a peu, tenies unes quantes opcions: unes esplèndides motos de tres rodes, capaces d'agafar velocitats de 8 a 10 km/h, trens amb sistema de suport mono-rail suspesos a la vertiginosa alçada de sis metres, i d'una comoditat que ni la RENFE, llanxes fora-borda camuflades de 'golondrina barcelonina' que travessaven cada quart d'hora les aigües del 'Lago de España' i els seus canals, i evidentment, la més autèntica

competència del tren d'alta velocitat AVE que recorria una i altra vegada i de punta a punta el recinte sota la veu càlida d'una 'zeñorita', que indicava convenientment i en el moment precís els edificis i espais més notoris que anàvem trobant en un i altre costat.

Segona part del festival rascabutxaques (era l'hora de dinar i el cos no estava ja per altres històries): una pizza de pam i escaig, 450 pessetes! **Olé!** i **Olé!** I una cosa increïble: un got d'aigua de l'aixeta, gratuït! Una mica més i dono propina al cambrer.

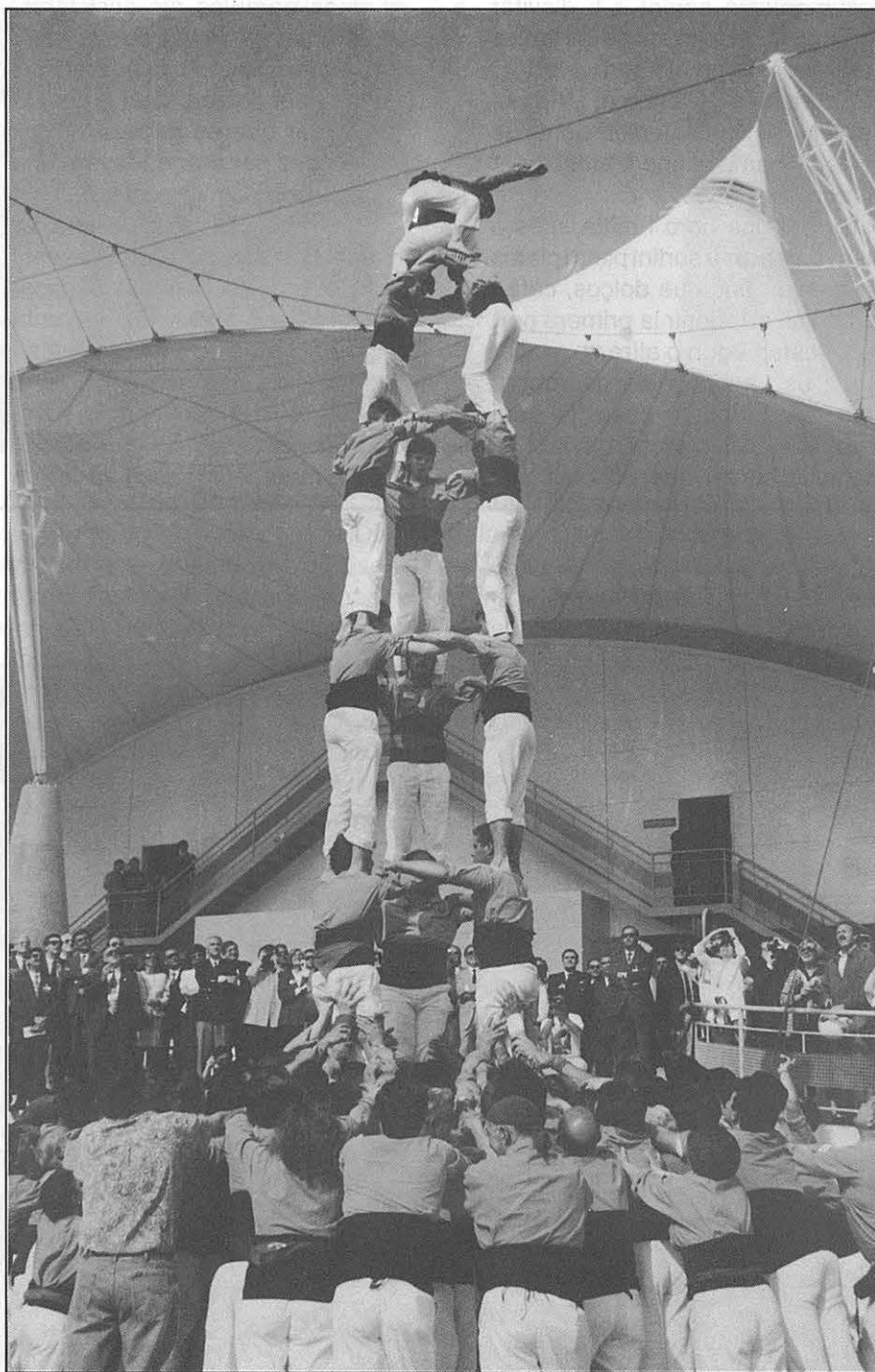
Què millor per païr aquest esplèndid àpat que continuar donant tombs d'un pavelló a l'altre com si fos un via-crucis invocant la protecció de sant Aire Condicionat.

Els més desesperats ofegaven els peus en les fonts que anaven trobant i d'altres es remullaven la closca en els aspersors i sortidors.

Les hores passaven i ja feia estona que havíem fet els últims castells, un cinc de set i un molt ben parat quatre set net, i de nou tocava omplir l'estómac. Tercera i última part del festival: un platet de mongetes tendres, repeteixo, mongetes tendres: 600 pessetes! **Olé!, Olé! i Oé!**

Ja en plena nit, la visió del conjunt il·luminat era realment impressionant i ens faltaven un bon grapat d'hores per poder fer una visita més o menys completa. Els autocars que ens havien de portar a l'aeroport, però, ja ens esperaven.

T.

'Sevilla tuvo que ser'. La primera sortida a terres de parla espanyola ha estat a la capital andalusa.

Una nit discotequera per celebrar una bona temporada

El dia 5 de desembre passat es va celebrar la Festa de la Colla i, per segon any consecutiu, aquesta es va fer a la discoteca Don Quay, de Sant Martí Sarroca.

Aproximadament a les deu de la nit, la discoteca va obrir portes i una allau de castellers -anormalment molt puntuals- amb les seves esposes, nòvies o acompanyants, es van trobar amb uns somrients companys de la colla -dirigits pel Josep Mestres, artífex de la diada-, que els van donar la documentació adient a fi d'evitar aglomeracions davant de les taules preparades amb el tiberi.

Els Monjos, Vilafranca, L'Arboç, Barcelona i Reus eren els noms de les taules amb el tiberi, ateses per un eficient servei.

Durant una hora i mitja, més o menys, van anar sortint plats i plates de menjar, fins que dolços, cafè i licors van arrodonir la primera part de la festa. Algun o altre va arribar tard i es va haver de conformar amb més poqueta cosa, ja que, amb la gana que hi havia i el magnífic servei que no deia mai

que no, no es va pensar que algú podia fer salat.

Mentre la concurrència donava plaer al paladar, es va passar un vídeo d'una selecció de les nostres torres de vuit, filmat i muntat pels germans Saumell.

Un component de l'òpera de Pequín, Gui Hanging, ens va delectar amb un magnífic espectacle, que va deixar bocabadats a tothom.

Finalitzada la representació oriental, Carles Domènech va reclamar l'atenció de tothom per dirigir unes paraules als assistents. Les primeres van ser d'agraïment per a dones i castellers pel sacrifici d'unes i per l'esforç dels altres, ja que va dir que es necessiten les dues coses per tirar endavant una colla de nou com la nostra.

Una forta sensació de joia va invadir tots els qui eren presents quan el cap de Colla va explicar que el Cisco González Layunta estava superant la seva malaltia i que es recuperava molt ràpidament. Un llarg i fort aplaudiment va coronar la bona nova.

Finalment, el Menech va fer un

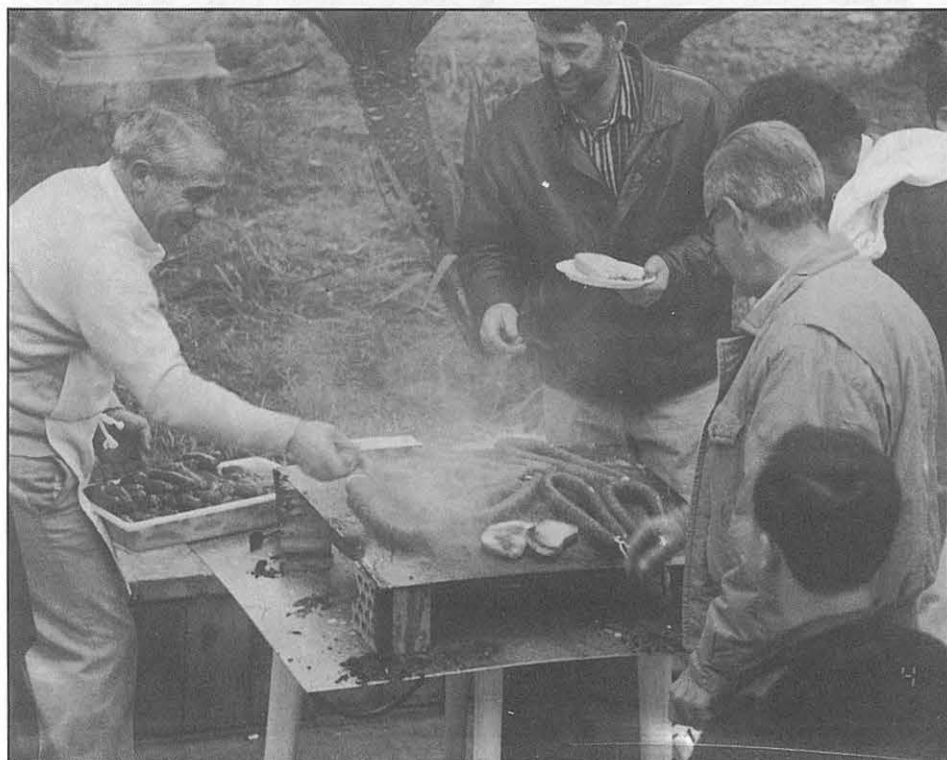
plantejament de la propera temporada, remarcant que no sols s'ha de mantenir el nivell aconseguit, sinó que s'han d'assolir altres fites que tenim al nostre abast, i que en aquesta època de grans castells encara no ha fet ningú.

El regidor de Cultura de l'Ajuntament de Vilafranca, Casimir Pla, en representació del batlle de la vila, va felicitar la colla pels èxits de la magnífica temporada que amb aquesta festa es donava per finalitzada i va encoratjar a tothom a seguir aquesta línia de treball que permet que la colla se superi any rera any.

Aquestes paraules van cloure la part protocolària de la festa i van donar pas a un magnífic ball, amenitzat per l'orquestra Los Ases Blancos, que va durar fins a les dues de la matinada. Als qui en aquelles hores encara els quedava marxa, el disc-jokei del Don Quay els va delectar amb les seves seleccions fins que cor i cames van dir prou.

El Vermell

Esmorzar popular

El dissabte 4 d'abril en Miquel Arroyo va organitzar a Cal Figarot un esmorzar popular, en que tothom hi va estar convidat.

Pa amb tomàquet, botifarres i arengades a dojo, regat amb vins i caves del Penedès, van satisfer la concurrència, en una diada, en que Sant Pere va tenir la delicadesa d'obrir l'axeita. Sota una forta pluja els esforçats cuiners no paraven d'escalivar botifarres i arengades. De tot en va sobrar, ja que per culpa del mal temps l'assistència no va ser l'esperada.

Cal agrair a Laminadures Suriol, C.Carns, S.A., Distribucions J. Arroyo, Caves Nadal, Olis Pauses, Serrellaria Carbó, Xarcuteries i Cansaladeries Anton, Vins Ferret Mateu, Fruites Galofré, Patates Vilafranca, Fleca J. Mir, Forn de Pa Sant Jordi, Fleca Don Pan, Gràfiques Ràpid, els Cuiners de la Colla i a Miquel Arroyo per la seva aportació personal o en queviures.

Rovira i Taulats guanyen el VIè Campionat de Dòmino dels Castellers de Vilafranca

Quinze parelless'enfronten en el VIè Campionat de Dòminodels Castellers de Vilafranca- Cal Figarot va ser l'escenari del lliurament de premis de la sisena edició del Campionat de Dòmino dels Castellers de Vilafranca. Després del repartiment de premis als jugadors participants en la modalitat de parelles, es va fer un sopar. Els participants en aquesta edició van ser les parelles integrades per Taulats-Rovira, que van ser els guanyadors del torneig, Estrany-Gómez, García-Palacios, Iniesta-Iniesta, Santi-Casanovas, Durich-Vallès, Màxim-Santó, Matas-Just, Martí-Alemany, Pep-Salvi, Casals-Gallart, Navarro-Mallofré, Socies-Sàbat, Boquera-Manolo i Cascales-Estrany. Els organitzadors del Campionat de Dòmino han fet pública una nota en la qual expressen el seu agraïment a les diferents entitats i cases comercials que hi han col·laborat: Ajuntament de Vilafranca, Esports Mañé, Pintures Janer, Los Jijonencos, Estrany SCP, Cervesa DAMM, Perruqueria Santó, El Grèvol, Congelats Àngel Bustos, Caves i Vins del Raïm, Jaume Arroyo i Miquel Arroyo.

Per endavant

Dia 6 de juny - **L'Anxaneta**, actuació per la tarda al pavelló d'hoquei de la zona esportiva de la vila.

Dia 14 de juny - **Castelldefels**, actuació al matí. Hem de fer una bona actuació, per a l'afició de la colla que ens va ajudar l'ú de novembre passat.

Dia 27 de juny - **Barri del Poble Nou**, actuació entrada la nit al Tívoli.

Dia 28 de juny - **Reus**, actuació al matí. A la Plaça del Mercadal hem de fer, com sempre, castells de vuit.

Dies 11, 18 i 23 de juliol - **Barcelona**, a la tarda, a l'estadi olímpic assaigs de la cerimònia d'inauguració de les olímpades.

Dia 12 de juliol - **Banyeres**, actuació al migdia. S'ha de fer algun castell de vuit.

Dia 19 de juliol - **Monjos**, actuació al migdia. El segon plat fort de la temporada.

Dia 25 de juliol - **Barcelona**, a la tarda, cerimònia d'inauguració dels Jocs Olímpics.

Dia 26 de juliol - **Sant Jaume dels Domenys**, actuació al migdia. Per no perdre ritme no podem deixar passar aquesta actuació sense fer castells de vuit.

S'han d'aconseguir els castells que van quedar pendents l'any passat

El dia 13 de març passat, a les 10 i 20 minuts del vespre, va tenir lloc als baixos del nostre local social, Cal Figarot, l'assemblea general anual, amb una assistència entre 120 i 130 membres de la colla.

El cap de colla, Carles Domènech, va obrir l'assemblea ordinària, tant del Patronat com de la colla, donant la benvinguda a tots els castellers assistents i tot seguit va posar a disposició dels assembleistes el seu càrrec, junt amb el de tota la junta. Com que ningú no va dir res en contra, es va entendre que tots plegats quedaven ratificats en els seus càrrecs i es va passar al següent punt de l'ordre del dia en què el secretari va llegir l'acta de l'assemblea anterior, que va quedar aprovada.

Conveni amb l'Ajuntament

A continuació, Josep Just, com a president del Patronat, va iniciar el segon punt de l'ordre del dia fent una exposició repartida en tres punts. El primer d'aquests punts es referia a les obres del local social. En aquest apartat, va indicar que les obres previstes per al 1991 no s'havien acabat ja que, tal com s'havia parlat l'anterior any, no es

tirarien endavant fins que no hi hagués subvencions o efectius per fer-ho. També va dir que, el mes de juny, va arribar un avís d'una subvenció d'1.750.000 pessetes, i el fet que es comencessin tard les obres va portar a conseqüència que a hores d'ara no estiguin acabades. Per tant, va deixar clar que els efectius de què disposa la colla no donen altres solucions que les d'anar fent aquestes obres a mesura que es tinguin diners, sense que s'hagi de donar a aquest fet cap caire dramàtic. Cal tenir en compte, en aquest sentit, que durant aquest any passat s'han tornat a Caixa Penedès 3.100.000 pessetes. En conclusió, Just va assenyalar que, tenint en compte que la subvenció esmentada més amunt no s'havia fet efectiva en aquell moment per part de la Generalitat, calia esperar i que, tan aviat com es tinguin notícies de la data de cobrament d'aquesta subvenció, es tornaran a tirar endavant les obres. Al mateix temps, va informar que ja s'ha efectuat un nou projecte (sortida d'emergència dels cups, amb un pressupost de 4.841.270 pessetes) que tampoc no es durà a terme fins que no se sàpiga que s'ha acceptat,

ja que, igual com va passar l'any passat, el Patronat no té cap intenció d'endeutar la colla.

El segon tema que va tractar Josep Just va ser el del contracte d'assistència i participació de la colla a la inauguració dels Jocs Olímpics, com també la signatura d'un conveni amb l'Ajuntament de Vilafranca per valor d'1.800.000 pessetes. Tot seguit va llegir les clàusules d'aquest conveni, les formes de cobrament i els pactes a què s'havia arribat amb la Corporació municipal. Finalment, el president del Patronat va informar de la sortida-actuació del dia 22 d'abril a l'Expo de Sevilla.

Al tercer punt de la seva intervenció, Josep Just va destacar que, segons el que s'assenyala als Estatuts, aquest any havien de deixar el seu càrrec dintre del Patronat ell mateix, com a president, Josep Miret, Josep Masó, Eloi Miralles i Carles Domènech (aquest últim no fa al cas perquè els estatuts preveuen que el cap de colla té l'obligació que tots els membres de la junta del Patronat havien arribat a un acord per tal d'ajornar fins d'aquí a un any el final del seu càrrec. Aquesta decisió es devia al retard de les obres, tal com ja havia informat anteriorment. Just també va voler puntualitzar que, si havia pres la decisió de deixar el seu càrrec, no era per cap altra cosa que el fet de creure que s'han de renovar les persones i que ell continuaria participant en la colla perquè s'hi troba molt bé. Un cop arribats a aquest punt, i després de consultar l'assemblea, es va decidir que les quatre persones abans indicades continuarien en el seu càrrec fins l'any que ve.

Poder de convocatòria

A continuació es va entrar al tercer punt de l'ordre del dia, que era la memòria de la temporada. En aquest apartat, Josep Galofré va dir quedurant el 1991 s'havien fet tres sortides menys que l'any anterior, però que s'havia mantingut un alt nivell de qualitat perquè s'havien intentat 36 castells de vuit (per 38 de l'any 1990) i se n'havien descarregat més (27 per 21), i

Tot i que sembli una 'mesa petitoria' de la Creu Roja, la foto reflecteix el moment en què la junta -i tota l'assemblea- escolta la lectura de l'acta de l'assemblea anterior, punt obligat de l'ordre del dia i que duu a terme el secretari de la colla, Joan Vallès (em penso que el Roig s'hi ha adormit).

solament havíem desmuntat un castell (tres quates de vuit de l'any anterior per un cinc de vuit aquest any, que, a més a més, es va haver de desmuntar amb el castell pràcticament carregat). Pel que fa als castells de nou, va indicar que s'havien intentat cinc castells d'aquesta alçada, igual que l'any 1990, encara que se'n va descarregar un de menys. Resumint, es va millorar en seguretat a l'hora de fer castells de vuit (vam caure vuit cops, dels quals cinc va ser amb el castell carregat i tres sense haver-lo carregat; per catorze caigudes de l'any anterior, deu castells carregats i quatre sense carregar).

Tot junt ens porta a la conclusió, segons el parer de Galofré, que ens vam deixar al tinter dos o tres dels objectius de l'any anterior, com ara descarregar el cinc de vuit, la torre de nou i el pilar de sis. Tot i amb així, hem de ser molt optimistes perquè el nivell que vam mantenir durant la temporada passada és molt alt i aquest fet ens ha de donar ales per intentar altres fites, després de demostrar-nos a nosaltres mateixos i a tot el món casteller que som una colla amb un gran poder de convocatòria -tal com es va poder observar a la plaça la diada de l'u de novembre passat-. Galofré va acabar dient que no ens podem conformar a intentar conservar el que tenim, sinó que hem de tirar endavant de cara a aconseguir altres objectius per superar-nos i millorar el palmarès de la colla.

Els números

En el tercer punt de l'ordre del dia, i després de l'informe de Josep Galofré, el tresorer del Patronat, Josep Miret, va entrar dins l'apartat de números del Patronat amb la intenció de ser breu pel fet que també havia d'intervenir Joan Roig, tresorer de la colla. Miret vacomençar detallant els ingressos de la rifa -1.236.724 pessetes- i va indicar que durant el 1991 aquesta havia continuat funcionant. Tot i una petita davallada respecte de l'any anterior, Josep Miret va dir que creia que, després de 10 anys, s'havia de mantenir, encara que va reconèixer que comença a fer-se pesada. De les quotes de socis del Patronat, es va recollir 433.500 pessetes; pels percentatges de bar, 517.000 pessetes; l'Ajuntament va donar una subvenció per obres de 750.000

pessetes; la colla va col·laborar perobres amb 400.000 pessetes; de lloguer dels baixos del local al Casal d'Avis es va cobrar 2.000.000 de pessetes; la Caixa Penedès ens va subvencionar amb 500.000 pessetes, i la loteria de Nadal ens va portar uns beneficis de 496.000 pessetes, a més de 1.139.200 pessetes que van sobrar de l'any anterior per participacions que no s'havien fet efectives. Tot plegat porta a un total de 8.368.000 pessetes de cobraments. Pel que fa a les despeses, en llum es van gastar 714.944 pessetes; per repintar el bar i en despeses diverses del local, 836.000 pessetes; l'assegurança a tercers de responsabilitat civil, 77.906 pessetes; en material administratiu, 41.151 pessetes, i en diversos pendents, 420.193 pessetes. La neteja va costar 471.000 pessetes; els telèfons, 251.000 pessetes; factures diverses pendents, 2.088.286 pessetes; l'ampliació de l'entrada per assaigs, 1.140.226 pessetes; per interessos es van pagar 347.310 pessetes, i en amortitzacions, 3.100.000 pessetes (pagades 1.500.000 pessetes durant l'any 1991, i 1.600.000 pessetes pagades els primers mesos del 1992). La suma de les inversions totals del Casal puja a 59.529.000 pessetes, de les quals s'han fet efectives en total 57.138.000 pessetes, cosa que porta a un dèficit de 2.390.411 pessetes,

que queda cobert amb el crèdit de 2.400.000 pessetes pendent de liquidar a Caixa Penedès, i que prové del crèdit de tres milions de fa deu anys i que ja s'ha començat a amortitzar aquest any, després que hagi desaparegut i quedat liquidat el crèdit pont de 5.000.000 pessetes que s'havia sol·licitat a principi de l'any 1990.

Quant a previsions de pagaments, tot i que són incertes, es preveuen unes 750.000 pessetes per despeses de llum; per factures de les obres d'ampliació de l'entrada, 1.941.567 pessetes; per neteja, 500.000 pessetes; de telèfons, 300.000 pessetes, i en interessos, unes 200.000 pessetes. De la rifa s'esperen obtenir uns beneficis de 900.000 pessetes; per entrades de socis, unes 450.000 pessetes; pel percentatge d'arrendament del bar, 550.000 pessetes; unes 500.000 pessetes de vendes de participacions de loteria de Nadal; pel nou conveni amb l'Ajuntament s'ingressaran 1.800.000 pessetes, i s'espera que arribi la subvenció de 1.750.000 pessetes de la Generalitat que està aprovada del passat 1991, junt amb la nova que s'ha sol·licitat també d'1.750.000 pessetes -que amb sort potser es cobrarà el 93-. Resumint, les previsions totals d'entrades i de sortides previstes poden ser pels voltants dels 5.600.000 pessetes, sense contar-hi la possible subvenció de què s'ha

Els baixos/gimnàs/sala de reunions/llar d'avis... del nostre local social va acollir l'assemblea anual de la colla que, tot s'ha de dir, va aplegar una nombrosa concurrència, com es veu a la foto.

parlat abans provinent de la Generalitat ni la col.laboració de la colla. Aquestes aportacions queden pendents per acabar les obres de l'entrada i per començar les obres de la sortida d'emergència de què ja s'havia parlat anteriorment.

De la seva banda, Joan Roig, tresorer de la colla, va començar el seu torn amb la narració de l'anècdota curiosa, viscuda per primera vegada en el sí de la colla, de no poder cobrar 175.000 pessetes d'una actuació de la colla efectuada a Guissona, a causa de la suspensió de pagaments d'una empresa de contractacions d'espectacles. Per aquest fet, s'havia començat l'exercici anterior amb un superàvit de 18.407 pessetes, quan la realitat era que, com que no s'havien cobrat les 175.000 pessetes de l'esmentada actuació de Guissona -que ja s'havien comptabilitzat-, quedava un saldo negatiu de 156.593 pessetes, que era com realment havíem de començar l'exercici. Els ingressos per actuacions van fer un total de 5.316.640 pessetes d'entrades i 50.000 pessetes al compte de sortides, diners que van servir per col.laborar en les obres del casal de la colla, amb 400.000 pessetes; per fer front a les despeses de la festa de la colla, amb 1.022.805 pessetes; per pagar celebracions, amb 123.574 pessetes; pels desplaçaments de la colla, amb 1.125.360 pessetes; per dinars cobrats i pagats, 500.150 pessetes; per despeses d'administració, 120.520 pessetes, i per "El Figarot", 165.795 pessetes. El capítol d'atencions a la mainada va costar 155.032 pessetes; el de la roba, 138.527 pessetes; els grallers, 20.000 pessetes; la representació i el protocol, 101.119 pessetes; el torneig de dòmino, 34.335 pessetes; la Comissió de Cultura va gastar 1.000 pessetes; les assegurances van costar 263.619 pessetes; diversos pendents, 36.640 pessetes (saldo positiu); el Correverdura, 1.000 pessetes (saldo positiu); l'actuació a Tolosa va donar un saldo negatiu de 271.308 pessetes, i el viatge a Alemanya, 328.769 pessetes, també de saldo negatiu, que va ser l'aportació de la colla al viatge. Resumint, el total d'entrades va ser de 8.978.379 pessetes i el de sortides, 8.602.688 pessetes, cosa que dona un saldo positiu de

375.709 pessetes.

El cap de colla no renuncia a res

Després de Joan Roig, va intervenir un altre cop Carles Domènech, cap de colla, que va precisar, tal com havia dit a l'assemblea de l'any anterior, que faltava gent de pinya per fer castells de vuit a moltes sortides importants. Per aquest motiu, es feia necessari reclutar unes cinquanta persones més, encara que calgués anar a fer assaigs a pobles del voltant. També va demanar la col.laboració o les idees per part de la gent de la colla en aquest sentit. Va referir-se també a l'actuació de Sevilla, on creia necessari fer un castell de vuit, i va informar que la junta feia esforços per portar-hi tots els castellers que s'hi apuntessin. Va parlar de la

*Galofré diu que
no ens podem
conformar a intentar
conservar el que
tenim, sinó que hem
de tirar endavant de
cara a aconseguir
altres objectius per
superar-nos i millorar
el palmarès de la colla*

sortida de Vilanova, on volia fer el tres, el quatre i la torre de vuit; també de la de Lleida, on creia que s'havia de repetir l'actuació de Vilanova; de l'actuació a les Fires de Maig, amb la intenció de canviar el quatre de vuit pel cinc de vuit; als Monjos, on s'haurà d'anar pel tres de nou, el tres de vuit i el quatre de vuit; suposant que es vagi a la Bisbal, va dir que s'hi havia de fer el tres de vuit, la torre de vuit i el cinc de vuit; a l'Arboç, el tres de vuit, la torre de vuit i el cinc de vuit, i arribar a l'actuació de Festa Major amb el tres, el quatre i la torre de nou. El Mènec va remarcar que som una colla de castells de nou i que no ens podem estancar, ja que hem de guanyar a Tarragona, i que, amb la col.laboració de tothom, ell no pensa renunciar a cap fita. Va anunciar que, a partir dels inicis de la temporada, el Jordi Carbonell col.laboraria

amb el Josep Galofré, a l'hora de muntar les pinyes i els folres, i que ell també es buscaria una persona (jove), que el pogués substituir el dia que ell decideixi plegar com a cap de colla, sempre passant per l'aprovació de l'assemblea. Va afegir, per acabar, que hi ha un castell, que és el quatre de vuit amb el pilar de sis, que una colla de categoria com ho és la nostra hauria ja d'haver assolit, tot i que en una conversa castellera informal amb un afeccionat de Vilafranca, aquest li havia indicat que som l'única colla que en aquest segle ha descarregat el pilar de sis, la torre de vuit, el cinc de vuit, el tres de nou i el quatre de nou, a la qual cosa un casteller va afegir que també havíem descarregat el nou de set i que som els únics que hem intentat la torre de nou amb folre i manilles i descarregat dos castells de nou en una sola actuació.

Acte seguit, i després de remarcar un altre cop que tot el que havia dit no és cap disbarat per les possibilitats de la nostra colla, va destacar que tot depenia de la colla mateixa. A continuació es va passar al torn de precís i preguntes.

Homenatge a la pinya

En aquest apartat obert a tots els assistents a l'assemblea, va intervenir Joan Pérez en primer lloc per proposar que s'organitzés algun acte que servís per homenatjar tota aquella gent que, d'una manera totalment anònima, contribueix amb el seu esforç a fer les pinyes dels nostres castells, tant si són de la colla com si són aficionats de la plaça. Així, la colla mateixa agrairia a tota aquesta gent que no es veu mai la seva valuosa col.laboració. La junta en va prendre nota i es mirarà d'organitzar alguna cosa en aquest sentit.

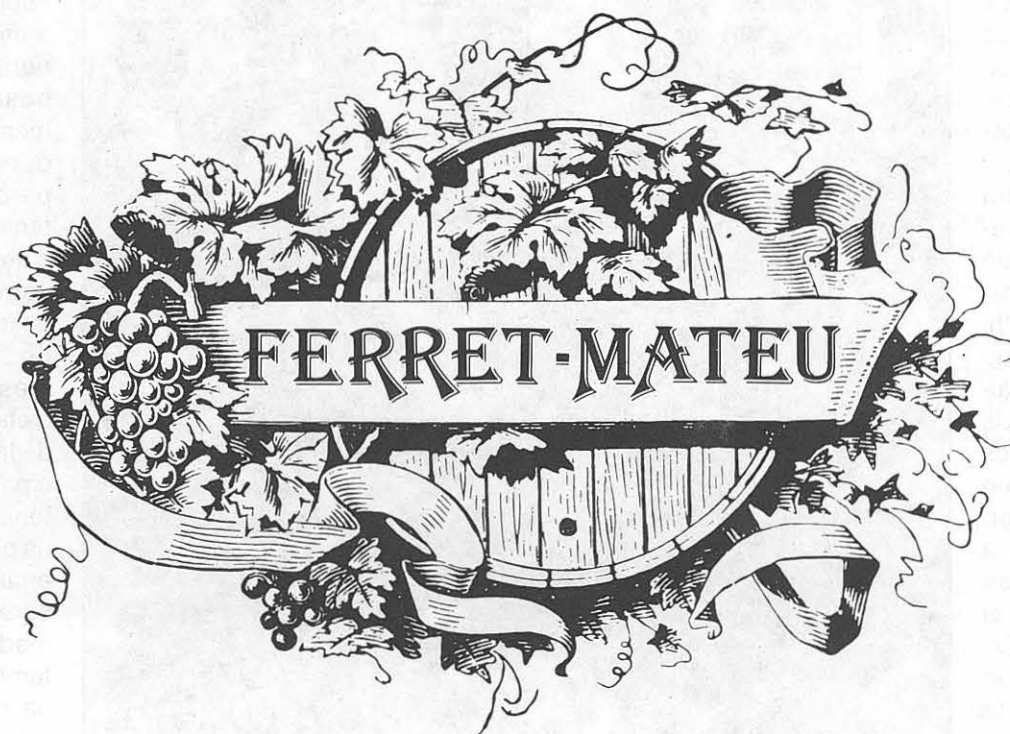
La junta també va prendre nota d'una altra proposta, aquest cop feta per Joan Bosch, el qual va indicar que caldria passar als socis del Patronat les circulars en què s'informa de les sortides i de la marxa general de la colla. D'aquesta manera, aquesta gent podria seguir millor el dia a dia de la colla i, de retruc, sabria les sortides que fem i podria venir a donar-nos suport.

L'assemblea va acabar amb una detallada informació sobre les sortides a Sevilla, del 22 d'abril, i a la inauguració dels Jocs Olímpics, el dia de Sant Jaume.

V.S.R.

JOSEP FERRET i MATEU

Santa Margarida i els Monjos

Baco de Plata

Sauvignon 1991

Obtingut amb el cabernet a
Unión Española de Catadores
Maig 1991 (Madrid)

CELLERS DEL FOIX

VINS i CAVES

On és el Llop?

No cal que us amoïneu, un cop llegit el títol d'aquest apartat de "El Figarot", perquè no és pas la nostra intenció d'explicar-vos un conte infantil ni d'escenificar-vos cap fragment de "Terrabaixa". El que d'una manera senzilla i simple pretenem fer és dedicar una part de la nostra revista a distreure-us a través d'un divertit passatemp.

Segur que n'hi haurà ben pocs que no hagin fullejat alguna vegada un dels llibres de còmics que estan més en voga últimament. Ens re-ferim a aquesta curiosa manera de matar el temps que consisteix a buscar algun personatge perdut enmig d'una multitud. Doncs bé, nosaltres hem fet el mateix.

Es tracta, doncs, de buscar entre aquesta gernació un dels castellers més carismàtics de la colla: el Llop, al·trament conegut com el terror de les pubilles de la Rovira Roja, el cronista més nostrat de "El Figarot" o bé, mirant com apareix en aquesta ocasió, "la força de la terra (penedesenca)".

Si l'encertant d'aquest apassionant concurs és mascle, li oferirem la possibilitat de parlar un quatre de vuit a baixos, amb el Llop a segons, en la sortida que ell mateix triï. Però si la persona agraciada és femella, el premi que li prometem és de concertar-li una

cita amb aquest entranyable company de la colla i, a partir d'aquí, ell mateix ja s'encarregarà d'afegir més atractius al guardó.

De totes maneres, si el joc no és

el vostre fort i no hi ha manera que trobeu el nostre protagonista, o bé si sou molt espavilats i el localitzeu de seguida, encara és possible de continuar passant l'estona d'aquesta manera tan absurda buscant un altre membre de la colla que també s'ha perdut enmig de tanta gent (a hores d'ara no sabem si va disfressat de taxista, de revisor de la RENFE, d'escombriaire o d'oficial de segona de la brigada municipal). I si no en teniu prou, encara us podeu dedicar a anar trobant mitja parentela d'una afamada i coneguda família vilafraquina, o altres vilatans 'il·lustres'.

Nota: del negre amb cara de satisfet que encara s'està preguntant qui l'ha enganyat per ser aquí, no en sabem res de res.

Solució: el Llop és el xicot eixerit de l'aixada que està desfilant que haigut la foto per "conèixer" la nena intel·lectual del darrer, la venedora del McDonalds i la "mossa" d'Esquadrà de la seva esquerra.

Qui diu que no vam ser a Venècia?

Model 'entre canals' o bé 'crossa 92', molt espectacular i florit però molt poc pràctic a l'hora de la veritat.

A Venècia, per Carnaval, tot s'hi val.

'Mascarada', atrevit i enginyós disseny per una nova manera d'entendre la indumentària castellera.

Si el Carnaval és la festa de l'engany i de l'ambigüitat, on res no és el que sembla, i si Venècia és la Meca d'aquest culte a la permisivitat, hem de convenir que els Castellers de Vilafranca ens vam prendre al peu de la lletra unes tals asseveracions.

Qui diu que no vam ser a Venècia? Imbuïts en aquesta farsa llicenciosa, la nostra presència a la ciutat dels canals no podia obeir cap de les regles habituals, i molt menys la tradició i el seny que s'invoquen a cada una de les nostres sortides. Ras i curt, hi vam anar com corresponia a l'entorn i l'ocasió, i vet aquí tres magnífics exemples d'aquesta extravagància.

La primera fotografia mostra el 'modelet' que van triar els crosses per fer una de les actuacions venecianes. Lluny de ser pràctic i funcional, no se li pot negar tant mateix, aparatositat i abundància. Els problemes apareixen quan el pobre baix s'ha de perdre enmig de tant plomall o bé intenta esbrinar qui redimonis se li ha ficat sota l'aixella.

Pel que fa a la segona disfressa, encara no hem pogut aclarir si l'atractiva i exuberant figura que hi apareix correspon a una dona castellera -també ignorem, acceptada aquesta suposició, quina podria ser-, o bé és una de les incansables seguidors italianes que hem anat deixant en els nostres viatges al país transalpí, o bé és la disfressa escollida per alguna anخانeta, conscient de l'atracció que desferma quan s'enfila castell amunt.

Per acabar aquesta mostra, hem d'advertir que l'últim exemple és el que us sorprendrà més. No tan sols pel seu abarrocat i imaginatiu disseny -en el qual la faixa perd la seva tradicional horitzontalitat, cobrint el ventre i la ronyonada, i es reparteix indistintament per tot el cos, en harmoniosa simbiosi amb el verd de la camisa i el vermell del mocador-, sinó perquè hem d'assegurar que aquesta fantasiosa indumentària és la que llueix el nostre cap de colla, enlluernant i admirant castellers i estrangers al bell mig de la plaça de Sant Marc.

Au venga!

Sant Fèlix gloriós!

Mireu-lo bé. És el Fèlix, el Sant.

Aquest honorable patró de la nostra vila va fer que mengéssim els millors canelons festamajorencs des d'uns anys ençà. El 'pique' Fèlix-Ramon que va iniciar-se l'any 87 quan vam carregar el primer castell de nou sembla que hagi quedat definitivament resolt després de l'actuació del dia 30. Amb això no volem desmerèixer els castells fets l'endemà, sinó ben al contrari, però els alçats el dia de Sant Fèlix van ser dels que fan història. I, en part, gràcies al sant. El mateix podem dir de les actuacions realitzades el mateix dia d'anys passats: unes bones i d'altres de millors; però aquesta última ha estat, sens dubte, superior. Pertant, continuant el ritme d'aquesta jornada tenim el ple convenciment que dedicant-li unes novenes solemníssimes i uns goigs, entonats com mai, el Fèlix farà que la Festa Major d'enguany sigui encara més lluïda.

Ara bé, no haurem de deixar de banda els bons assajos ni els grans castells que farem prèviament en les diferents sortides perquè això es compleixi.

Au venga!

el noi de tona

VILAMOTOR, S. A.

CONCESSIONARI

RENAULT

Vehículos Industriales

Sarriera, 60 - 64 - Apartat 188

Tels. 890 45 00 - 890 43 54

08720 VILAFRANCA DEL PENEDES / Barna.

El Mènec té ganes de saltar

Atesa la desbordant alegria amb què ha seguit els últims quates de nou que ha descarregat la colla - saltant i ballant des que l'enxaneta fa l'aleta fins que es desfà el peu-; atesa la planificació d'aquesta temporada que va anunciar a l'assemblea passada -amb castells de vuit i de nou a dojo-; atesa la seguretat amb què el nostre cap de colla diu que no hem de ser conformistes i que ens hem de superar cada any; ateses totes aquestes premisses irrefutables, només podem arribar a una conclusió: enguany el Mènec té més ganes que mai de saltar.

Poseu-vos a punt, doncs, castellers i castelleres de Vilafranca, perquè ja sabeu que és home de profundes i sòlides conviccions i que, quan posa la banya en un forat, no para fins que aconsegueix allò que s'ha proposat. O sigui que tothom ja sap que s'ha d'estrènyer la Faixa, de cordar-se bé les espadenyes -si és que no puja- i de arromengar-se la camisa, que això no ha fet altra cosa que començar.

I quan li descarreguem els castells de nou -el tres, el quatre o la torre- observem-lo amb satisfeta delectança, com aquells pares que contemplen embadalits com el nen festeja que els Reis li hagin portat aquella joguina tantes vegades demanada.

Si tothom ja és a punt, el Mènec ja es pot preparar per començar a fer bots.

A cau d'orella

Ens agrada l'escalfor

Les terres càlides d'Andalusia deuen tenir més atractiu que les de l'Europa central, ja que omplir dos autocars per fer la sortida-ex cursió a terres de parla germànica va ser més difícil que descarregar un tres de nou en un dia de pluja i fort vent. En canvi, per anar a Sevilla, una mica més i necessitem tota la flota d'Ibèria per a la nostra colla.

Endrecem cal Figarot

Amb les obres de l'entrada mig fetes, el nostre casal ja quasi dona una imatge a l'exterior de casa bona. Però no us el mireu de dintre perquè, de fustes i de trastos, en trobareu pertot arreu. Si no hi ha

calerons per acabar les obres, mentrestant, no podríem endreçar un xic la casa?

La música de fons

Ja és hora de felicitar el senyor que té la concessió del bar de Cal Figarot. La seva bona cuina, la quantitat de tapes i la variació de plats que hi ha deixen satisfet el més exigent. Tan sols m'hi sobra el to de la música de fons, ja que amb uns quants decibels menys es podria parlar sense cridar. Es pot solucionar aquest problema?

Qui s'encarrega del jardí?

Tots ens sentim orgullosos del jardí de cal Figarot. El seu disseny i la seva vegetació el fan el lloc més agradable del nostre casal, tant

per assajar com per passar-hi l'estoneta. És molt difícil o molt car de tenir-lo endreçat i amb les jardineres cuidades? Hi ha algun encarregat del jardí -que no se n'encarrega- o és que la Junta el té deixat de la mà de Déu?

Què en fem, de les sales buides?

El 26 d'octubre de l'any passat va finalitzar l'estada dels avis de l'ICASS a la nostra seu social, que va durar mentre s'estava remodelant el seu casal. La pregunta que queda a l'aire és: quina utilitat es donarà ara a les sales que han quedat buides? Els senyors de la junta hi tenen la paraula. Si no surten idees, aconsello que es posi una bústia per recollir suggeriments. Segur que més d'un hi trobarà alguna solució.

Ja has passat

Un any més ha passat ja
per les places castelleres
la de Valls, la de Terrassa
i de Vilafranca, la primera.

Aquest any, camises verdes,
heu fet castells en abundor,
els tres, el quatre de nou,
però no heu fet el millor.

El millor era la torre de nou
que tant us va fer lluitar,
però no va ser possible
poder-la coronar.

No patiu, castellers,
això aviat arribarà
i aquesta formosa torre
segur que s'assolirà.

Castellers, lluiteu amb força
dintre aquest món de fermesa
que amb la vostra fortalesa
sereu dels bons, els millors.

Tot el que heu fet aquest any
a tot us recordarà
el que a tots deia el Gabi:
el millor hem de carregar.
El que ell digué ha estat exemple

per ajudar-nos a lluitar
com avui diu el Domènech
la torre hem de carregar.
Diu: hem de fer un paviment
fort com ciment. Ha de ser,
però serem carn humana
amb força, amor i fe.

Segur que si ho fem així
Vilafranca gran serà
i dintre el món casteller
cap més la podrà igualar.

Visca colla castellera,
de Vilafranca estimada,
sou l'orgull del Penedès
i de la terra catalana.

Terra on es cull el raïm
per elaborar un bon cava
que beurem els castellers
cada any per nostra diada.

Jacint Tomàs

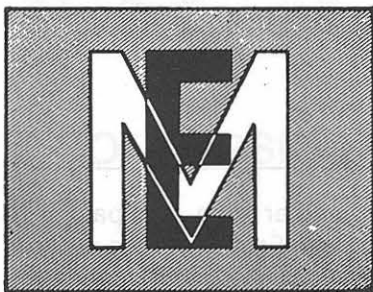
Els follets de la impremta

Els nostres amics, que no es
veuen però que sempre hi són, ens
van jugar una mala passada a l'hora
de fer l'staff del número anterior -us
en recordeu, oi, d'aquell que va
sortir per la Festa Major, ara fa vuit
mesos-. Es van menjar el nom del
Miquel Arroyo com a col.laborador
fotogràfic.

Seguint la revista, a la plana 32,
s'adjudica l'organització del
Correverdura a la Comissió de Cul-
tura i, per acabar-ho d'adobar, la
ressenya de la cursa també la signa
la mateixa comissió. "Cordons", que
això ho va organitzar i escriure la
Comissió de Festes!

A la pàgina 38 hi ha la taula dels
Castells del 90. No sóc capaç
d'explicar el merder que hi ha armat.
En aquesta edició la repetim, i
esperem i desitgem que no hi hagi
cap errada.

A banda de fer constar les errades
ressenyades, i per d'altres que
segurament ens farà el follet de la
impremta en propers números, ens
excusem.

Electricitat de l'automòbil

Electromecànica MOLAS, s. c.

Pere III "El Gran", 22 ☎ 890 32 37

08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Sopa de lletres (lèxic casteller)

Busqueu en aquesta sopa castellera, els termes corresponents a les definicions. Només hi ha tres lletres que no es poden utilitzar, quines són?

G R A L L A D A C A I R R U X
S N O G E S T N I U Q R O L C
Ç P E U N D O S O S U A D A R
A Y N E L L R R C O L L A R O
D E S C A R R E G A R I X D S
T I M B A L E R L O F P T E S
S A I X E C A R P E R S O T A
M X I A T E N A X N E R C A Ç
G A P I N Y A L L U G A A C R
B O N S T R O F A R T N O C E
M D E S M U N T A R Q U A R T

1. Castellers que formen el contra-cordó, situats darrera les croses de manera que cada un lliga la creu dreta d'un baix i l'esquerra d'un altre.

2. Casteller que es col·loca dins d'un castell, encarant al baix i apuntant amb les mans i el cap el segon. Ha de ser, preferentment, alt i prim.// AL MIG. Pilar que s'aixeca dins d'un castell de quatre homes de base. Si el castell, el quatre, És de vuit pisos, el pilar serà de sis; si el castell és de set pisos, el pilar en tindrà cinc,...

3. Acte de desmuntar un castell ja carregat.

4. Fet d'enlairar un castell des de terra, pis per pis, de manera que aquests ja surten muntats de la pinya. És un castell que es basteix a l'inrevés, aixecant-lo a pols. Se solen aixecar només els pilars i els castells de tres homes de base.

5. Castellers que formen el segon pis.

6. El nen que corona un castell, passant per sobre l'acotxador. Quan aixeca la mà (FA L'ALETA) i està ben col·locat es considera que el castell està carregat.

7. Casteller del tercer pis.

8. Acte d'aixecar, enlairar, bastir o muntar un castell fins el moment que l'enxaneta fa l'aleta.

9. El quatre de vuit.

10. Caiguda d'un castell.

11. Casteller col·locat rera els baixos. El seu pit toca l'esquena d'aquests. També l'anomenen primer cordó o cordó.

12. Genèricament conjunt que formen tots els elements del primer pis. Més concretament tota la gent, amb camisa o no, que envolta el peu del castell.

13. Castellers del cinquè pis (només en els castells de vuit).

14. Agrupació de castellers, identificats per un mateix color de camisa i una idèntica simbologia.

15. Casteller que aferma el baix, col·locant-li la seva espatlla sota l'aixella.

16. Casteller del quart pis.

17. Conjunt format per les agulles, els baixos, les croses i els constraforts.

18. Instrument musical que acompanya el moviment dels castells i avisa els castellers de la seva evolució. Té dues variants, seca i de claus.

19. Castellers que formen el sisè pis (només en els castells de nou).

20. Genèricament, desfer un castell. Més concretament, abans que l'enxaneta el coroni.

21. El casteller que forma el primer pis i toca a terra. Sobra d'ell si col·loca el segon.

22. Instrument de percussió que acompanya les gralles.

23. El nen del penúltim pis que es posa a quatre grapes, amb un peu damunt dels dosos i agafant-se amb les mans als braços d'aquests. Per sobre seu traspassarà l'enxaneta. Hi ha qui també l'anomena acotxador, aixecador o cassola.

24. Els dos nens que formen l'antepenúltim pis del castell, sobre els quals es col·loca l'aixecador.

25. Castell de dos homes de base i a cada pis (tret, clar, de l'acotxador i l'enxaneta). També l'anomenem DOS.

26. Moviment fort d'un castell i, per molts, caiguda d'un castell.

27. Castellers que aguanten, per darrera, amb les mans, el mateix segon.// FER és una expressió que s'aplica al fet de formar la pinya, un cop muntat el peu d'un castell.

28. Castell que es fa sense pinya i els baixos resten visibles.

29. Segona pinya, situada damunt de la normal, i més petita que aquesta, que serveix de contrafort als segons i de reforç als terços

en el pilar de set, dos de vuit i els castells de nou, normalment. També l'anomenen FORRO.

30. El cinc de vuit.

31. Construcció castellera en la qual cada pis es format per un sol home. Antigament també s'anomenava ESPADAT.

32. Conjunt format pels dosos, acotxador i enxaneta. És la CANALLA de la colla, a la qual hom sol afegir-hi els quintos dels castells de vuit.

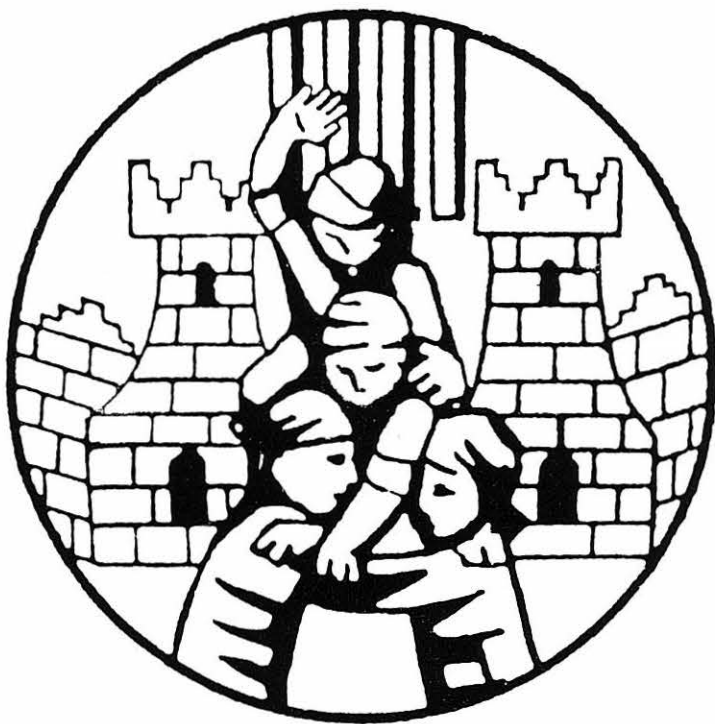
Solucions:

32. Pim (de dalt)
31. Pilar
30. Catedral
29. Folre
28. Net
27. Mans
26. Xurriacada
25. Torre
24. Dosos
23. Acotxador
22. Timbal
21. Baix
20. Desmuntar
19. Sisens
18. Gralla
17. Peu (del castell)
16. Quart
15. Crossa
14. Colla
13. Quints
12. Pinya
11. Contrafort
10. Llenya
9. Carro gros
8. Carregat
7. Terç
6. Enxaneta
5. Segons
4. Aixecat per sota
3. Descarregar
2. Agulla
1. Daus

Els castells del 90		1x5	2x6	4x7	3x7	4x7A	5x7	3x7S	2x7	4x8	3x8	2x8F	5x8	4x9F	3x9F	2x9F
14 gener	Vilafranca (Festa de Sant Ramon)	D			D	C	D		D							
17 febrer	Vic (Inauguració de l'Esclat)		D	D	D											
22 abril	Vilafranca (Aniversari de la Plaça de la Verema)				D	D	D									
6 maig	Vilafranca (Centenari de Sant Ramon)	D					D		D	C						
20 maig	Vilafranca (Fires)	D					C			D	I-C					
27 maig	Valldoreig (Aplec U.D.C.)		D	D	D											
2 juny	Vilafranca (Torneig de l'Anxaneta)	D		D	D											
10 juny	Olot (20è Aniversari Societat Local)		D	D	D				D							
15 juny	Vilafranca (Festa barri Poble Nou)	D		D	D				C							
30 juny	Vilafranca (Festa barri Sant Julià)	D				D	Id-D		D							
1 juliol	Canet de Mar (Festa Major)	D	2D	D	D											
14 juliol	Bergara (matí, Ajuntament)	D														
	Antzuola (tarda «Alarde del Moro»)	D			D	D			D	I						
	Bergara (nit, Festival Folklòric)			D	D											
15 juliol	Zumarragaiurretzo (Cercavila)		D		D	D										
22 juliol	Els Monjos (Festa Major)	D				D	D		D	C						
28 juliol	Vilafranca (Vall del Castell)	D							D	D	D					
29 juliol	Salt (Festa Major)		2D		D											
4 agost	Feltré (vespre, Palio)	D		D	D											
5 agost	Trichio (migdia Restaurant)		D													
	Feltré (tarda, Palio)	D		D	D-C											
	Melere (nit, Revetlla)	D	D	D	D											
6 agost	Venècia (Exhibició)		D		D											
15 agost	L'Estartit (Exhibició)		3D		D											
19 agost	Bellvei (Festa Major)	D				D	D		D							
	Roda de Berà (Futbol)		2D		2D											
26 agost	L'Arboç (Festa Major)	2D								I-D	D	C				
29 agost	Vilafranca (Festa Major)	3D				D	D		D	I						
30 agost	Vilafranca (Festa Major)	4D								Id-C	D	C				I
31 agost	Vilafranca (Festa Major)	4D	2D			Id-D	D					D				
1 setemb.	Vilafranca (Festa Major petita)		D													
8 setemb.	Gissona (Festa de la Verge)		D													
	Sant Sadurní(Fires)	D			D		D		D							
11 setemb.	Santa Fe (Aplec)	D		D	D				D							
14 setemb.	Assaig								D							
21 setemb.	Assaig								D							
22 setemb.	Reus (Festa de la Misericòrdia)	D								C	D	D				
23 setemb.	Igualada (Fires)	2D					D		D	D						
24 setemb.	Barcelona (Festa Major)	2D							D	D	D					
28 setemb.	Assaig								D							
7 octubre	Tarragona (Concurs de Castells)	D								D	D	D			I-I	
14 octubre	Vilobí (Festa del Most)	D	D	D	2D		D									
21 octubre	Montserrat (Romiatge)	D								D	D	D				
28 octubre	Terrassa (Festa Castellers de Terrassa)	D								D	D	C				
1 novemb.	Vilafranca (Diada de la Colla)	2D										C		D	D	
18 novemb.	Barcelona (Born, Festa de Convergència)	D								D			C			
25 novemb.	Sant Sadurní(25è Aniversari de Covides)	2D					D	D	D	Id-Id						
Descarregats		44	21	12	23	7	12	1	17	9	8	4		1	1	
Carregats					1	1	1		1	4	1	4	1			
Intent desmuntat						1	1			3						
Intent llenya										3	1				2	1

NOTES: Vam fer quaranta-quatre pilars de cinc, tots descarregats, i em vam dur sis al balcó; de quatre... la tira. Cal assenyalar, però, tres anècdotes: 1.ª) a Reus, el descarregàrem per variar; 2.ª) la gran quantitat que en vam fer amb senyeres i altres símbols nacionals i municipals; i 3.ª) el pilar «dels Alcaldes» del dia de Tots Sants. Figueretes a les torres: una a les de vuit, cinc a les de set i nou a les de sis. Altres curiositats de les torres: una de les de sis va ser feta neta, i en tres de les de set només va fer pinya la gent del folre de les de vuit.

Jordi Mir

VINGUI QUAN VULGUI! ELS NOSTRES CAIXERS MAI NO TANQUEN

A qualsevol hora del dia o de la nit. En els nostres caixers automàtics vostè podrà treure i posar diners les 24 hores del dia. Quan vostè vulgui. Amb la seva llibreta d'estalvis o amb la targeta de Caixa Penedès o d'altres caixes.

A més, li recordem que aquest estiu totes les nostres oficines estan, també, al seu servei de dilluns a divendres des de les 8,15 fins a les 14,30 h. de l'1 de juny al 30 de setembre.

Caixa Penedès, les 24 hores al seu servei.

Caixa Penedès